

80

มารห้อยแฉ่งแม่น้ำหลงลิม

"ทางไปแคนमारณะจะต้องข้ามผ่านแม่น้ำหลงลิม โรเซเนีย...เจ้าเคยไปที่นั่นสินะ"

ไวโอเล็ตเอ๋ย โรเซเนียยิ้มมตัวเองอย่างหงุดหงิดทันที

"ก็ต้องเคยไปเซ! เพราะอย่างนั้นข้าถึงกลายมาเป็นแบบนี้ยังงิเล่า..." เจ้าตัวหมายถึงร่างผู้หญิงของตัวเอง "นี่เจ้ากำลังแกล้งข้าอยู่หรือเปล่าเนี่ย ไวโอเล็ต"

ไวโอเล็ตหัวเราะเสียงดัง ขณะวินเซนต์ถอนใจเฮือก ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดไม่น้อย

"พวกเจ้านี้อารมณ์ดี ผิดกับสถานที่ที่เราากำลังจะไปเลยนะ"

ไวโอเล็ตชะงัก ขณะโรเซเนียหันมาเถียงกลับเบาๆ

"ก็ต้องรำเริงเข้าไว้สิ เจ้าน่ะเคร่งเครียดไปแล้วนะ วินเซนต์"

"ไม่หรอก หมอนั่นพูดถูกแล้ว..." ไวโอเล็ตเอ๋ยค้านทำเอาเด็กสาวหันมามองเขาตาแป๋ว "โรเซเนีย เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดแม่น้ำนั้นถึงได้ชื่อว่าแม่น้ำหลงลิมนะ"

"หือ?"

"ทอคยาวแบ่งเขตแคนमारและมนุษย์ ไร้สิ่งมีชีวิตและเป็นสืคำขลับ
นั่นก็เพราะว่าพวกมารนะ เมื่อจอมมารถูกผนึกหรือกักขังแต่ละครั้ง
พวกมันก็จะสูญสิ้นกำลังและพลังเวท จะพากันตายตกตามกัน ก่อนจะ
'เกิดใหม่' อีกครั้งเมื่อถึงสงครามครั้งใหม่"

"เกิดใหม่?" โรเซเนียกะพริบตาปริบๆ ไวโอเล็ทถอนใจยาว

'ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับแคนमारเลยนี่หว่า'

"พวกมารน่าจะมาเกิดในแคนมนุษย์ และแต่แรกเริ่มเป็นคน
ธรรมดา หากจอมมารโผล่ขึ้นขึ้นมาอีกครั้ง พวกเขาจะผ่าน 'การคืน'
นั่นก็คือความเป็นมารในตัวจะรื้อฟื้นความทรงจำในชาติเก่าๆ ทั้งหมดกลับมา
พวกเขาจะก้าวผ่านแม่น้ำหลงลืม โดยดื่มกินน้ำจากแม่น้ำให้ตนเองลืม
เรื่องเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ และกลายมาเป็นมารเต็มตัว พร้อมเข้าสู่
สงครามครั้งใหม่"

"แต่ข้าได้ยินว่าปีศาจคนโคตกไปในแม่น้ำหลงลืม พลังของมันจะ
ถูกทำลายจนเหลือหนึ่งในสิบ และยายข้าก็ทางอาณาเขตมาถึงนี้ด้วย"
วินเซนต์เอื่อยอย่างไม่แน่ใจนัก องค์ชายแห่งแคนเทพพยักหน้ารับ

"ใช่ แต่เพราะเทพต้องการให้พวกมนุษย์เชื่อเช่นนั้น ถึงได้คิดว่า
ตนเองปลอดภัยตราบโคที่ยังอยู่ในแคนมนุษย์อย่างไรเล่า ยายของเจ้าก็
มีส่วนทำให้พวกมันส่วนมากไม่กล้าเหิมเกริมที่แคนมนุษย์ ความจริงแล้ว
แม่น้ำสายนี้เป็นแม่น้ำที่จะลบความเป็นมนุษย์ของพวกมารออกจนหมด
คล้ายคลึงกับการปลุกพลังของพวกเทพ และที่พวกเทพอย่างข้าไม่รู้เลยว่า
มนุษย์คนไหนจะกลายเป็นมาร ก็เพราะว่าเจ้าหมอนั้น..."

"หมอนั้น?"

"คาเรน...หัตถ์ขวาของจอมมาร"

โรเซเนียนิ่งงัน เธอนึกถึงเด็กหนุ่มดวงดาสีแสดฉานราวกับเลือด
และเส้นผมสีคำขลับที่มัลลิกพาตัวเซบาสเตียนออกจากแคนเทพอย่าง
ง่ายดาย

"หมอนั้นเป็นมารคนเดียวที่ไม่เคยหลับใหล และสามารถลบลูกิน

มารของตนเองและพวกพ้องได้ จนแม้แต่พระบิดาก็ยังจับสัมผัสไม่ได้ คาเรนจะตื่นอยู่ตลอดเวลาเพื่อคอยลบกินพวกมารออก และพากลับไปยังแคนมารเพื่อรวมกองทัพปีศาจ ข้าคิดว่า...ที่ไม่มีใครรู้ว่าเอริกกลายเป็นมาร ก็เพราะว่ามีเจ้าหมอนี่คอยช่วยเหลืออยู่"

"เจ้าหมอนั้นมันเก่งมากเลยนะ..." โรเซเนียที่เคยเจอมากับตัวสามารถพูดได้อย่างเต็มปาก "มันชนะเทพสายฟ้าได้อย่างง่ายๆ เลย ข้าเห็น"

"คาเรนนะแข็งแกร่งยิ่งกว่าสุนัขพลของแคนมารเสียอีก" ไวโอเล็ตว่า พลังหลุมบาอย่างหนักใจ "แถมยังจับตัวได้ยาก เพราะเขาถูกวางตัวเอาไว้ว่า จะต้องเป็นผู้ยู่รอดเพียงผู้เดียวหลังการศึก"

"ถ้าเป็นแบบนั้นก็ฆ่าคาเรนซะ เรื่องทุกอย่างก็เรียบร้อยไม่ใช่หรอ" วินเซนต์ถามอย่างนึกขึ้นได้ "ถ้าหมอนั้นเป็นคนคอยลบกินอายมารฆ่ามันซะ พอมารเกิดใหม่พวกเทพจะได้ตรงไปกำจัดได้ง่ายๆ"

"พูดเหมือนง่าย แต่ทำไม่ได้ง่ายๆ หรอกนะ ข้าก็บอกแล้วว่าหมอนั้นแข็งแกร่ง แถมยังตามตัวเจอได้ยากอีก"

วินเซนต์ถึงกับนิ่งงัน ก่อนจะสะดุ้งเฮือกเมื่อโรเซเนียเอ่ยเสียงเซียว

"นี่พวกเจ้า พวกเราไม่ได้จะไปฆ่าใครที่แคนมารหรอกนะ..." ดวงตาสีเพลิงของโรเซเนียมองมาอย่างมุ่งมั่นและเอาแต่ใจ "พวกเรานะจะไปแค่ช่วยเซส พวกสงครามอะไรนั้นเอาไว้ก่อนเถอะน่า"

วินเซนต์กับไวโอเล็ตเหลือบมองหน้ากัน ก่อนจะเผลอถอนใจพร้อมๆ กัน ยัยนี้มันไม่รู้เรื่องอะไรจริงๆ หากเทพไปแคนมาร และได้ปะทะกัน...ก็คงจะเกิดการต่อสู้ขึ้น อย่างไรก็ตามเสียก็หลีกเลี่ยงการฆ่าฟันไม่พ้นหรอก

"นี่คาเรน..."

เสียงเรียกจากเอริกทำให้เด็กหนุ่มที่ทอดตาออกไปนอกปราสาทหันหน้ามามองอย่างสงสัย

"เจ้าทำผิดสัญญากับข้า คาเรน! เหตุใดจึงไม่สังหารไวโอลีตให้ข้า!"

"เจ้าพาลอะไรของเจ้าน่ะ..." คาเรนหันมามองอดีตเทพคู่ยาสยาศสมเพชอย่างไม่ปิดบัง "คนที่เจ้าตกลงด้วยหาได้เป็นข้าไม่ เจ้ากล้ามาเอ่ยวาจาจากล่าวโทษข้ากระนั้นหรือ"

"อีก...!"

"แล้วอีกอย่าง ข้าไม่เคยบอกเลยสักคำว่า ข้าจะสังหารองค์ชายแห่งแดนเทพให้เจ้า โอกาสเมื่อสิบห้าปีก่อนก็เป็นเจ้าเองมิใช่ที่ฆ่าพลาคเอง"

"เจ้า...!"

"หรือไม่จริง..." คาเรนหยักคางลูก มาประจันหน้าอีกฝ่าย พร้อมบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบจนเย็นชา "เจ้ายอมบอกที่ซ่อนเผ่ามังกรแห่งแสงเพื่อแลกกับการให้พวกปีศาจช่วยตามหาคุณั้นของเจ้า พวกเขาคามหาวิธีการให้เจ้าได้ แต่เจ้ากลับสังหารครอบครัวเก่าของนางไม่สำเร็จ มีหน้าที่ยังทำพลาดอีกเมื่อใช้ร่างของ วาเลนไทน์ ลอเลียส เข้าไปทำร้ายราชินีแห่งเซเรลล่า ทั้งๆ ที่ข้าแค่ขอให้เจ้าเอาตัวเซเรอัสกลับคืนมาเท่านั้น เจ้านั้นแหละที่ฆ่าพลาคเองทั้งหมด"

"คาเรน!"

ดวงตาสีแดงเลือดของคาเรนเหลือบมอง คราวนี้ราวกับมีพลังบางอย่างครึ่งร่างเริศไว้ คาเรนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบกว่าครั้งไหนๆ

"ไปให้พ้นหน้าข้า...เริศ"

แล้วอากาศรอบกายก็แปรเปลี่ยนเป็นคมมืดที่ฉีกกระชาก...จนร่างของอดีตเทพถึงกับร่วงลงกระอักเลือด เสียงของใครบางคนดังขึ้น

"ແມ່ๆ ຍັງໂຫຼ່ຮ້າຍໄມ່ປ່ຽນເລຍນະ ທ່ານຄາເຣນ"

ดวงตาสีแดงของผู้มาใหม่เหลือบมองเริศที่พุงกายลุกอย่างยากลำบาก แม้จะไม่มีแผลภายนอก แต่ภายในก็คงจะบอบช้ำไม่น้อย

"กับเทพที่กลายมาเป็นมารเหมือนอย่างท่านแท้ๆ ท่านน่าจะใจดี"

กับเขาหน่อยสิ"

ดวงตาสีแดงเลือดของคาเรนเย็นเยียบขึ้น พร้อมบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เจ้าเองก็ทำงานฟลาดมิโซรี 'เงา' ที่ถูกส่งไปยังเซเรลล่า...ไม่สามารถพาตัวเซเรอัสกลับมาได้ ไม่พอ เรายังต้องสูญเสียกำลังโดยเปล่าประโยชน์ไปอีก ข้ายังไม่ได้เอาโทษเจ้าเลย"

"อย่าเอ่ยเช่นนั้นสิ ข้าอุทิศส่้าเ้ากึ่งงุ่นากกลับมาให้นายท่านได้ ใครจะนึกแล้วว่าองค์ชายแห่งแดนเทพที่หายไป จะไปอยู่ที่เซเรลล่าเสียได้"

ดวงตาของคาเรนสบดวงตาของอีกบุรุษที่มาใหม่ เป็นชายชราผมยว หนวดเคราขาวโพลน ซึ่งมีดวงตาสีแดงฉาน ผู้นี้คือห้ค้ช้ชยของจอมมาร ตำแหน่งงานสูงเท่าเทียมเขา เขาจึงได้แต่ถอนใจยาว

"พวกเจ้าออกไปได้แล้ว ข้าไม่มีธุระด้วย"

"เข้าใจแล้วขอรับ ไปเถะ ท่านเริค" ชายชราหันมาประครองร่างของเริคให้ขยับกายลุก อีกคนสะบัดแขนออกจากมือผอมแห้งอย่างฉุนเฉียว ก่อนจะเดินออกจากห้องไปอย่างหงุดหงิด

ความเงียบปกคลุมพื้นที่อีกครั้ง ก่อนบานประตูจะเปิดออกอีกหน คนสามคนก้าวเข้ามา คาเรนเหลือบมองแล้วถามกรินเซ่

"คืนกันครบแล้วหรือ พวกของเรานะ"

ริเรียลแย้งตอบเสียก่อนพี่ใหญ่จะทันได้ตอบ

"พวกลูกกระจิกน่ะทยอยคืนกันแล้ว แต่เซเรอัสยังไม่ยอมคืน เจ้าหมอนั่นนี่คือด้านชะมัด นี่...ท่านแม่ทัพ พวกข้าสวนกับท่านเกรเซย์เมื่อครู่ เจ้าเทพทรยศนั้นจะเข้ากับท่านเกรเซย์หรือ"

ริเรียลถาม ด้วยดวงตาสีมรกตเอือมระอา คาเรนเบือนหน้าหนีมองพระจันทร์เต็มดวง ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ไม่รู้สิ กับเริค...ข้าไม่เคยคิดจะให้เขามารวมกลุ่มกับพวกเราหรอก แต่ถ้าเกรเซย์จะนำเขาไปเลี้ยงดู ข้าก็ไม่ว่าอะไร"

สี่ขุนพลแดนมาร กับเจ็ดจักรพรรดิแห่งโลกปีศาจ...

พวกเราพร้อมกันแล้วนะ เมื่อไรท่านจะตื่นเล่า...นายท่าน

"นี่นะเธอแม่น้ำหลงลืม"

วินเซนซ์เอ๋ยพร้อมเอื้อมมือไปแตะหยาดน้ำสีกาลับขึ้นมา มันยัง
ความแห้งแล้งแก่ทุกสรรพสิ่งรอบกาย จะว่าไป...

"เหลือเชื่อเลยนะที่เจ้ากลัมาหาของแปลกที่นี่" วินเซนซ์หันมาเอ๋ย
กับโรเซเนีย เด็กสาวกอดอกเชิดหน้าอย่างภาคภูมิใจ

"มันเป็นวิถีของลูกผู้ชายที่จะพิสูจน์ความกล้าของตัวเอง"

'แล้วไอ้ลูกผู้ชายคนนั้นมันก็เลยต้องกลายมาเป็นลูกผู้หญิงแบบนี้
สินะ'

วินเซนซ์หรีตมองเด็กหนุ่มวันวานที่กลายเป็นสาวสวยสะอิดสะเอ้ง
จะคิดว่านี้หากทำตัวแบบผู้หญิง แล้วไหนจะมีนิสัยบางอย่างที่น่าอ้วก
มากกว่าน่ารัก ทำเอาเขาอดถอนใจอย่างเสียดายลึกๆ ไม่ได้

'แล้วทำไมข้าต้องเสียดายด้วยเล่า'

"แม่น้ำหลงลืมนะ จะก้าวข้ามไปน่าจะง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก
แต่ว่าจะไปยังไงไม่ให้พวกมารมันรู้เนี่ยสิ ผีคลุมของข้าก็ใช้ได้แค่คนเดียว
ด้วย" ไวโอเล็ตเอ๋ย พลังถอนใจเฮือกใหญ่ ไม่นั่นที่พวกเขามายืนอยู่
ตรงนี้ เจ้าพวกนั้นอาจจะรู้ตัวแล้วก็ได้

"ไม่เห็นยากเลย..." โรเซเนียว่าพร้อมๆ กับถกขาทางกงขึ้นอย่าง
องอาจ แล้วลุยน้ำลงไป "เคียวข้าไปก่อนเลยก็ได้"

องค์ชายทั้งสองรีบตะครุบตัวเธอแทบไม่ทัน ขณะอุณาการาคอฟ
ตัวสั่นนั่งกอดอยู่ริมตลิ่ง

"นี่เจ้าหัดกลัวอะไรบ้างจะได้ไหม!" วินเซนซ์คู้

"แดนมารนะไม่ใช่ร้านขายขนม จะได้เดินอากๆ เข้าไปแบบนั้นนะ!"
ไวโอเล็ตว่าต่อ

"ก็ไม่เห็นเป็นไรเลย..." โรเซเนียทำหน้ามู่ย แคะชี้หู "ก็ข้าไม่ได้ไป
ค่อยติดกับใครนี่ แค่ว่าไปเอาตัวเซบาสเทียนคืนเท่านั้นเอง ไม่ได้มาหาเรื่อง

สักหน่อย"

"นั่นแหละที่เรียกว่าหาเรื่อง!" องค์ชายทั้งสองทวาดขึ้นพร้อมๆ กัน เด็กสาวถึงกับสะดุ้งโหยง โรเซเนียแบะปากเลยโดนไวโอเล็ตดันไปด้านหลัง พร้อมบอกวินเซนต์

"เจ้า! ผ่านางเอาไว้ให้ดี! ข้าจะลงคุ!"

"หากเจ้าใช้พลัง พวกมันจะรู้ตัวได้นะ ไวน์" วินเซนต์เคือง พลังจับป่าเด็กสาวเอาไว้แน่น ไวโอเล็ตหันมายิ้มเจ้าเล่ห์พร้อมบอก

"ไม่หรอก"

มือขาวของไวโอเล็ตจุ่มลงไปใ้ในแม่น้ำ องค์ชายแห่งแคนเทพหลับตาลง ก่อนมวลงบ้างอย่างจะกำจายออกจากฝ่ามือเขา ไล่ตามกระแสน้ำอย่างเจียบังน คลับคล้ายจะสำรวจช่องทางจากทางน้ำ โรเซเนียอดถามวินเซนต์ไม่ได้

"ไวน์ทำอะไรนะ"

"เจ้าหมอนั่นเป็นเล่นของราชินีจ้าวสมุทรนะ อาตุน้ำในตัวมีมาก เป็นรองธาตุความมืด...และเรื่องการแทรกซึมนะ เวทวาริถือเป็นที่สุด เขาคงกำลังสำรวจจากทางน้ำไม่ให้พวกมันรู้ตัว เพื่อค้นหาช่องทางเข้าแคนมารที่ปลอดภัยที่สุดก็ได้"

"อ้อๆ" รับปากทั้งที่ไม่เข้าใจเลยสักนิด

เพียงไม่กี่นาที องค์ชายแห่งแคนเทพก็ชักมือกลับ ไวโอเล็ตเอ่ยเสียงเรียบพร้อมรอยยิ้ม

"ทางทิศตะวันตกมีที่ระบายน้ำ"

"อ๊ และ..." โรเซเนียกำลังลุยโคลนสีค้ำเหินๆ ด้วยขาที่สั้นกว่าชาวบ้านเลยต้องคามเขาค่อยๆ " همینด้วย ข้าไม่ชอบเลย"

"แคนมารนะจะไม่ใช้สวนคอกไม้ จะให้คงามเจริญหูเจริญตานะ คงเป็นไปได้หรอกแม่คุณ" ไวโอเล็ตเอ่ยพร้อมเอื้อมมาช่วยพยุงเด็กสาวที่ราวกับจะเจอโคลนคู่ให้เคี้ยลงไปทุกขณะ "สีค้ำของแม่น้ำ เขาวางันว่า"

เพราะความชั่วร้ายมันหลั่งไหลออกมารวมกัน"

"ดูเหมือนว่า..." วินเซนต์ที่ถือคันไม้ซึ่งส่องแสงในความมืดได้กวาดตามองไปโดยรอบ พลางบอกอย่างเป็นกังวล "จะไม่ได้มีแค่ความชั่วร้ายของพวกมารหรอกนะ"

ไวโอเล็ตกับโรเซเนียมองตามวินเซนต์ ก่อนจะนิ่งงัน เมื่อเห็นโครงกระดูกนับร้อยกองพะเนินอยู่ตรงนั้น โรเซเนียทำท่าอยากจะอาเจียน ทำเอาไวโอเล็ตร้องลั่น

"นะ...นี่เจ้าอย่าอ้วกลงน้ำเชียวนะ พวกข้าอย่าอยู่เห็นใหม่!"

"ไปอ้วกตรงนั้นไป!"

วินเซนต์ขึ้นคินที่ผูกขึ้นมา พอเป็นทางให้เด็กสาววิ่งขึ้นไปปล่อยของเก่าจนหมด ไวโอเล็ตคบหลังให้อีกฝ่าย พร้อมบอกอย่างเหนื่อยหน่าย

"เจ้าจะรอดในแดนมารไหมเนี่ย เจอแก่นี้ก็อ้วกแตกแล้ว"

"มะ...มีมากกว่านี้อีกเธอ" โรเซเนียถามเสียงสั่น ก่อนจะทำท่าเหมือนอยากจะเป่นลม เมื่อองค์ชายแดนเทพเอ่ยพร้อมรอยยิ้มหวาน

"มีทั้งน้ำเลือด ทั้งน้ำหนองเลย ศพเละๆ ก็มีเยอะนะ"

"ไวน์! เจ้าอย่าไปขุนางเช่นนั้นสิ!!" วินเซนต์ควากเสียงคัง เมื่อคนที่แพ้ของพวกนี้ทำท่าจะเป็นจะตาย อนาคตการคอฟที่เกาะหลังนายเป็นเด็กอ่อนอยู่ยั้งแล้วใหญ่ กลีบของมันซิคจนไม่รู้จะซิคอย่างไร ไกลจะร่วงเต็มที

"พักหน่อยดีกว่าโรเซเนีย เจ้าหน้าซิคมากเลยนะ" องค์ชายแห่งเซเรลล่าว่า พยุงเด็กสาวให้ทรุดตัวลงนั่ง โรเซเนียหยิบอัญมณีที่ตกอยู่มาโยนๆ เล่น เพื่อเบนความสนใจตัวเอง

"แต่ข้าว่าريب...หือ?"

โรเซเนียหันขวับมามองอัญมณีที่ถืออยู่ เพียงเท่านั้นดวงหน้าที่เคยขาวซิคกลับแดงกำทันตา และแดงขึ้นเรื่อยๆ จนแทบจะระเบิด ทำเอาองค์ชายทั้งสองถึงกับทำหน้าง้างยิ่งเข้าไปใหญ่ เด็กสาวเขยี่ยอัญมณีกับโขดหินจนกระดอน ควากลั่น

"นี่เจ้าเองหรอะ!!!?"

บางอย่างหลุดออกมาจากอัญมณี เป็นตัวกลมๆ มีขนฟูสีน้ำตาล
แลดูนุ่มนวล มันกลอกดวงตาสีแดงก่ำน่ารักขึ้นก่อนใส่เด็กสาว องค์ชาย
ทั้งสองถึงกับอ้าปากค้าง

'เฮ้ย...นี่มันตัวอะไรหว่า'

81

เจ็ดจักรพรรดิ

มันเป็นปีศาจที่ประหลาดมาก ดวงคาสีแดงเข้มแป้วแหว มีหูแหลมๆ และตัวอ้วนกลมเป็นมะขามข้อเดียว ปกคลุมด้วยขนคัสีคำลับแลดูปุกปุย มันเอ่ยด้วยสีหน้าระอา กับเด็กผู้ชายที่มีดวงคาสีแดงเพลิงและเส้นผมสีเงินสวย

'เอ้า! จะรีบทำอะไรรีบขอมานะ! ข้าจะนอนแล้ว!'

เสียงเหมือนเด็กอ่อนแบบนั้น หางที่มีส่วนปลายเหมือนลูกศรแบบนั้น โรเซเนียไม่มีทางลืมมันหรอก

"โอ้...นี่เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า แม่นาง"

"ไม่ต้องมาเมื่องแม่เมื่องเลยไอ้บ้า!!!" โรเซเนียเอ่ย พร้อมแยกเขี้ยว กระทั่งบาทาอคร่างปีศาจน้อยน่ารักนั้นแบนคิดพื้น ไวโอเล็ตที่อยู่ใกล้ต้องเร่งคว้าตัวเอาไว้พร้อมบอก

"ใจเย็นๆ"

"เสียมารยาทจริงๆ เลย ขัดการหลับของข้าไม่พอ เจ้ายังบังอาจมาเหยียบหัวท่านซาซ่าผู้นี้ ช่างไม่รู้ที่คำที่...แอ็กกก!!!"

แล้วท่านซาซ่าก็โดนโรเซเนียเหยียบไปอีกหลายต่อหลายที กว่า

องค์ชายทั้งสองจะจับอยู่มือ ร่ามกลมๆ นั้นก็บู๊เพราะถูกขยี้ให้ชักแห้งๆ อยู่แทบพื้น โรเซเนียชี้หน้าท่านซาซ่า แล้วเอ่ยอย่างอาฆาตแค้น

"เพราะเจ้าแท้ๆ ข้าถึงได้เป็นเช่นนี้! เพราะเจ้านี่ตัวเดียว! วินเซนต์! ก่อไฟ! ข้าจะเผามัน!"

"หือ?" องค์ชายวินเซนต์ที่ได้รับคำสั่งเหลื่อมมาสบประสานสายตากับไวโอเล็ต ก่อนจะถามเบาๆ เมื่อเริ่มคาดเคอะอะไรได้รางๆ

"นี่เจ้าอย่าบอกนะว่า...ปีศาจที่สาปให้เจ้าเป็นผู้หญิง ก็คือ...เจ้านี่นะ"

องค์ชายทั้งสองสามัคคีกันชี้ก่อนบู๊ที่พยายามผนวหน้าตัวเองให้กลับคืนมา แล้วทำตาแป๋วหันมองคนนั้นทีคนนั้ที มั่นว่า

"ข้าไม่ใช่ปีศาจนะ! ข้าเป็นมาร!!!"

"ก็ใช่นะสิ! เพราะมันนี่แหละ! ทะ...ทำไมพวกเจ้ามองข้าเช่นนั้นเล่า?"

เมื่อเห็นสายตาขององค์ชายทั้งสอง โรเซเนียก็บังเกิดความรู้สึกตกอายอย่างประหลาด คือวินเซนต์กับไวโอเล็ตก็ไม่อยากจะพู่มากความห่อกว่า พลังงานของไอ้ปีศาจหรือมารตัวนี้นั้นอ่อนมาก มากขนาดที่มันนอนแอ้งแม้งทำตาแป๋วอยู่ตรงนี้ พวกเขายังไม่รู้เลยสักนิด แล้วถ้าพลังมารจะอ่อนขนาดนี้ เจ้าไปขอพรกับมันได้อย่างไร ไอ้ตัวถือคทาฟรุ้งฟริ้งมั่งมึงกระดิ่งแมวตัวเนี้ยเนี่ยนะที่สาปเจ้า

"เชื่อเลย"

วินเซนต์ครางอย่างอดไม่อยู่ ขณะไวโอเล็ตเดินไปคืบท่านซาซ่าที่สะดุ้งเฮือก ก่อนจะคืบปัดๆ รำร็องงอแง คิ้วจะเบียดกว่าอุณาการาคอฟเสียอีก

"ทะ...เทพ! อย่าเข้ามานะ! อย่าเข้ามา! ข้าสู้นะ!! ข้าสู้!! แอริยยย!"

"นี่..." ไวโอเล็ตเรียกมัน ทำเอาเจ้าตัวจ้อยสะดุ้งเฮือก หันมาใช้ตาโตๆ สีแดงกำมองสบดวงตาสีม่วงเข้ม ก่อนซาซ่าจะนิ่งงัน "เจ้าน่ะรู้ที่ทางในแดนมารคิไซหรือไม่"

'เนตรต้องห้าม'

"ไวน์..." โรเซเนียนั่งขัดสมาธิ เข้มมองเจ้ามารคนนั้นอย่าง หุคหิด พร้อมบอกลีซงเข้ม "นั่นเจ้ากำลังคิดจะทำอะไรนะ ทำไมถาม คำถามมันแบบนี้ คิดหรือว่ามันจะตอบ"

"รู้สิ..." เจ้าตัวจ้อยบอก พร้อมสบดวงตาสีม่วงเข้มเหมือนค้อง มนตร์ มันเขินหน้าคบอกตัวเองเบาๆ "ข้านะเชี่ยวชาญทุกทีในแคนมาร นั้นแหละ"

วินเซนค์กะพริบตาปริบๆ 'เจ้านี่ท่าทางเปลี่ยนไปเลยแฮะ เมื่อเห็น ดวงตาของไวโอเล็ต'

องค์ชายแห่งแคนเทพเอ่ยเสียงเข้ม "เช่นนั้นบอกทางพวกข้าได้หรือไม่ เพราะพวกข้าเพิ่งจะมาเป็นครั้งแรก"

"เรื่องอะไรจะบอกให้ไง!!"

โรเซเนียคว่ำหมับ แยกมาแบบไม่ทะนุถนอมนัก ก่อนจะขย่ำยี้ๆ คบท้ายด้วยการกระแทกมันใส่อัณมณีสีแดงอย่างรุนแรง

"ไปกันเถอะ ไม่ต้องไปสนเจ้านี้หรอก"

"นะ...นี่เจ้า! ตั้งแต่เมื่อก็แล้วนะ!" มารน้อยตาแดงแก้มโย้คั่งตัว ขึ้นมาจากอัณมณี ไข่มือ...เออ เหมือนคิงอะไรแหลมๆ มากกว่าซีมาที โรเซเนียแล้วเอ่ยอย่างเอาเรื่อง "ทำร้ายข้าอยู่นั้นแหละ! เราไม่ได้รู้จักกัน เจียกกก!!!"

โรเซเนียกระทีบเท้าข้างมันจนร่างกลมๆ ถึงกับสะดุ้งเฮือก เด็กสาวกระตุกยิ้มเหี้ยม เอ่ยเสียงกดต่ำอย่างน่ากลัว

"นี่เจ้าจำข้าไม่ได้รี...ประมาณสี่ปีก่อน เจ้าสาปเด็กคนหนึ่งให้กลายเป็นผู้หญิงไง"

เธอเสยเส้นผมสีเงินให้เจ้ามารน้อยเห็นหน้าค่าตาซัดๆ ซาซ่า กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะทุบกำปั้นลงกับมือตัวเอง

"อ้อ! โอ้เด็กปากหมาที่ข้าร้ายมนตร์ผิดคนนั่นหรอ เอ...ทีแรกข้า ตั้งใจจะให้มันเป็นพวกชายรักชายนีนา เหตุใดกลายเป็นผู้หญิงซะได้เล่า"

"จะเป็นแบบไหนก็ได้ทั้งนั้นแหละ!!! ไวโอเล็ต! ปล่อยข้าาา!!!
ข้าจะกระที่บมันนน!!!"

"ใจรุ่มๆ นา เวทคำมันก็ไม่มีผลอะไรกับเจ้านี้ เพราะเจ้าเองก็เป็น
มังกรอยู่แล้ว"

คำพูดของไวโอเล็ตทำเอาดวงตาสีแดงกำกวมของซาซามองพินิจ
เด็กสาวอีกครั้ง 'ดวงตาสีแดงเพลิง เส้นผมสีเงินสว่างแบบนี้มัน...มังกร...
แห่งแสงริ'

"ปล่อยเถะไวโอเล็ต ข้าว่าปีศาจแบบนี้ฆ่าให้ตายดีกว่า เคียวมัน
เอาเรื่องของพวกเราไปบอกพวกมาร จะแย่เอา"

"ก็บอกว่าข้าเป็นมาร! กีย!!!"

เจ้ามารน้อยสะอื้นโฮย แต่พอหันมาเห็นองค์ชายแห่งเซเรลล่า ก็
ต้องนิ่งงัน 'หน้าตาแบบนี้มัน'

"เฮ้อ...ก็ได้"

ไวโอเล็ตปล่อยร่างของโรเซเนียโดยง่าย เด็กสาวเร่งตรงไปคว้า
ร่างของมารน้อยจนมันร้องลั่น

"ข้าสาบานๆ ข้าจะไม่บอกใครทั้งนั้น! ปล่อยข้าไปเดี๋ยว!!!"

โรเซเนียจับมันทุ้มลงพื้นอย่างโหดเหี้ยม เล็งเป้าหมาย เตรียม
กระที่บให้ละคาเท้า

"ละ...แล้วข้าก็จะนำทางพวกเจ้าเองด้วยก็ได้ เหวออ!!!"

วินเซนต์ฉวยร่างของมันมา ก่อนฝ่าเท้าของเด็กสาวจะกระที่บลงดิน
จนพื้นแข็งๆ ถึงกับยุบ ซาซากลืนน้ำลายคั่งเอือก องค์ชายแห่งเซเรลล่า
ยิ้มกริ่ม

"เช่นนั้นก็ดี"

บางอย่างถูกยัดใส่ปากเล็กๆ ที่กำลังหายใจหอบของซาซ่า ต้นไม้
สีเขียวค่อยๆ งอกออกมาโอบรักร่างของมารน้อย มันทำตาเหลือกมอง
ไปมา พร้อมถามเสียงลั่น

"นะ...นี่อะไรนะ"

"กันไม่ให้เจ้าใช้เวทมาร หรือว่าหนีไปได้" วินเซนคิดว่าพร้อมยื่นมันให้โรเซเนีย ก่อนจะบอก "หากมันคิดเล่นตลกดิท กระที่บได้เลย"

"น้อมรับบัญชา" โรเซเนียยิ้มเหี้ยม หักข้อมือตัวเองดั่งกรอบแกรบ ทำเอาเจ้ามารตัวจ้อยสั่นระริก อัญมณีอันเป็นที่พำนักของมันถูกยัดใส่ไปอยู่พร้อมกับอนุภาคราคอฟที่มองมาอย่างไม่พอใจเลยสักนิด

"เฮลละ..." ไวโอเล็คเดินเข้ามาใกล้ ยิ้มกริ่ม พลางบอกเจ้ามารน้อย "งานแรก เริ่มจากพาเราเข้าไปในแดนมาร"

"ข้ารู้สึกได้..." กรินเซลิคตา เอ่ยอย่างนุ่มนวล "ถึงพลังบางอย่าง
ที่คืบคลานเข้ามาในแดนมาร แม้จะปกปิดก็ตาม"

"เห..." ริเรียลกำลังเท้าคาง โคลงแกว่งไวนั้นมือ ดวงตาสีเขียวมรกตของเขากำลังจ้องน้ำใสแฉงที่ไหลวนอยู่ในแก้ว ก่อนจะเลื่อนสายตามายังอีกสองคน ถามอย่างสนใจ "ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะนั่งกันอยู่เฉยๆ เช่นนี้หรือ"

"คาเรนว่าอย่างไรเล่า" เด็กหนุ่มที่นั่งเงียบมานานอีกคนถาม ดวงตาสีน้ำเงินคงามของเขาเหลือบมองยังกรินเซ "เราต้องฟังคำสั่งเขา นี่"

"ท่านคาเรนน่าจะไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้นแหละ" กรินเซเอ่ย เอนกายพิงพนักอย่างใจเย็น "เพราะเขามีหน้าที่แค่รอคอยให้นายท่านตื่นขึ้นมาเท่านั้น คาเรนไม่มีทางสนใจเรื่องอื่น นอกเสียจากการตื่นของนายท่านหรอก"

"เป็นทาสที่ซื่อสัตย์จริงๆ น้า" ริเรียลว่า ก่อนจะชะงักแล้วหันมาเอ่ยอย่างตื่นเต็น "เอ! หรือว่าเจ้าพวกนั้นจะมาสอดแนม ใจจัง ยังไงก็ไม่มีทางรอดหูรอดตาเหยี่ยวของเราอยู่แล้ว...เนอะ ลาทัสซ่า"

ลาทัสซ่าผู้มีเส้นผมสีน้ำเงินและดวงตาสีน้ำเงินคงามยังคงเงิบ ริเรียลมองน้องชายแล้วถอนใจยาว

"ช่างเถอะๆ ข้าก็ไม่ค่อยหวังการตอบสนองจากเจ้าอยู่แล้ว และถึงจะมาด้วยเหตุผลแบบไหน ไอ้เจ้าพวกนั้นก็อย่ามให้รอดถึงมือเราอยู่แล้ว"

ถูกไหม..." ริเรียลเดินมาเปิดผ้าม่าน มองออกไปนอกปราสาทพร้อมบอก
ด้วยน้ำเสียงร่าเริง "...พวกเจ้จักรพรรดิ"

ดวงตาของอีกสองคนเปลี่ยนไป ริเรียลหันมามิ้มหวานอย่าง
ไร้เดียงสา

"ก็มี 'เหยื่อ' มาให้ถึงที่ เจ้าพวกนั้นไม่ยอมปล่อยไปง่ายๆ หรือก...
เนอะ"

**"สรุปคือพวกเจ้าจะไปช่วยเพื่อน...ที่เป็นหนึ่งในสี่ขุนพลแคนมาร
อย่างนั้นหรือ ฮ่าๆ อย่าหวังซะให้ยากเลยน้า แอ็กกกก!!!"**

"โรเซเนีย" วินเซนซ์เอ่ยเสียงคุ เด็กสาวยกเท้าออกจากหน้าของ
มารน้อย ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงอ่อยๆ

"โทษที ก็มันน่าหมั่นไส้อะ"

"อื๊บ!...ฮา!" ซาซาสึกลมหายใจลึกๆ ก่อนจะนวดหน้าให้กลับมาเป็น
เหมือนเดิม จ้องบุคคลทั้งสาม ก่อนจะบอกเสียงเข้ม "ข้ารู้ว่าพวกเจ้าเป็น
ใคร"

"หือ?" คนทั้งสามชะงัก มารน้อยชี้คิ้วด้วยมือแหลมๆ ของตัวเอง
ก่อนจะเท้าเอวอย่างจริงจัง

"มังกรแห่งแสง เจ้าของเนตรต้องห้าม แล้วก็...สายเลือดของ
เซเรลล่าใช่ไหม"

"โห รู้สินี" วินเซนซ์เอ่ย คำคมนั้นทำเอาเจ้ามารเอามือขี้จุก
พร้อมเขินหน้าอย่างภาคภูมิ

"แหงละ ก็ข้าอยู่มานานตั้งแต่สงครามศักดิ์สิทธิ์ครั้งก่อนๆ อีกอย่าง
ลักษณะของพวกเจ้าก็บอกชัดอยู่แล้ว อย่างดวงตาสีม่วงเข้ม แล้วก็หน้าตา
ที่เหมือนเซเรลล่าอย่างกับแกะ ส่วนเจ้าก็..." คราวนี้มันถอนใจยาว "ถ้า
ไม่หลุมกว่าเป็นมังกรนะ แอ็ก!"

"คำตอบดี แต่มาคมันน่าหมั่นไส้อะ" โรเซเนียเอ่ยเมื่อเห็นสายตา
เป็นคำถามของสององค์ชาย หลังเธอเหยียบเจ้ามารตัวกลมอีกหน

วินเซนซ์ถามต่ออย่างจริงจัง "แล้วทำไมเจ้าถึงบอกว่าเป็นไปไม่ได้ล่ะ"

"เหอๆ มีหน้ามาถามอีกหรือ แคนมารนะขนาดเทพยกทัพมายังไปไม่รอดเลย แล้วพวกเจ้าคิดว่าลำพังพวกเจ้าแค่สามคนจะไปได้ไกลแค่ไหน เจอพวกเจ็ดจักรพรรดิก็ตายโง่งกันหมดนี่แล้ว"

"เจ็ด...จักรพรรดิ?" วินเซนซ์เหลือบตามาสบตากับไวโอเล็ต พอเห็นว่องงศ์ชายแห่งแคนเทพทำท่าเหมือนไม่รู้เรื่องราว ก็ต้องหันมาหาเจ้ามารตัวน้อยอีกครั้ง

"เจ็ดจักรพรรดิคืออะไร"

"หึๆ ยังไม่รู้เรื่องราวแบบนี้มีแค่ตายกับตายยัย...!! อูฟ!!"

"หากว่าเจ้าไม่อยากตายก็รีบๆ พูดยมาเซ่ พวกข้ารอฟังอยู่ หรือไม่..."
โรเซเนียยกเท้าออกจากร่างเจ้ามารน้อย ขยับยืมเหย้าแล้วหมุนข้อไหล่เตรียมความพร้อม "จะไม่พูดก็ได้ แล้วปล่อยให้ข้าซ่อมไปเรื่อยๆ คิหรือไม๋"

ร่างจ้อยส่ายหน้าเหวี่ยงแต่เป็นพัลวัน 'จะว่าไปนางก็สมเป็นมังกรมือหนักคันทันทีแหละ'

"พวกในแคนมารนะจริงๆ แล้วก็แบ่งเป็นสองพวกใหญ่ๆ พวกที่หนึ่งคือเจ็ดจักรพรรดิปีศาจ เผ่าปีศาจทั้งเจ็ดที่อยู่ที่นี่มาก่อน ตอนนี้อยู่ได้การปกครองของผู้เผ่าเกรเซย์..."

"ผู้เผ่าเกรเซย์?" ไวโอเล็ตขมวดคิ้วแน่น เมื่อไม่เคยได้ยินชื่อนี้เลยสักครั้ง

"หัตถ์ซ้ายของจอมมาร...เป็นปีศาจที่อยู่ที่นี่มานานมาก พวกมารนะจะหลบไหลตามจอมมารถูกหรือไม่เล่า แต่ว่าปีศาจนะต่างกัน พวกมันปกครองที่นี่มานานมากแล้ว ดังนั้นพวกปีศาจที่เหลือรอดจากสงครามศักดิ์สิทธิ์ก็จะสืบทอดลูกหลานต่อๆ กันไป มีทั้งหมดเจ็ดเผ่า เลยถูกขนานนามว่าเป็นเจ็ดจักรพรรดิปีศาจ แต่เจ้าพวกนี้ก็ยังไม่อ่อนแอเมื่อเทียบกับสี่ขุนพลละนะ"

"สี่ขุนพลที่เซบาสเตียนอยู่ไร่เปล่า" โรเซเนียเงยหน้าถามวินเซนซ์
องค์ชายแห่งเซเรลล่าพยักหน้ารับ

"สี่ขุนพลแห่งแคนमार ทั้งหมดสี่เผ่าใหญ่ เหยี่ยว งู หมาป่า
ค่างขาว"

"ก็พอรู้เรื่องนี้มา สี่เผ่าพวกนี้คือจตุรमार เปรียบได้กับเสาที่ค้ำยัน
แคนमारเอาไว้ เหยี่ยวปกครองทิศเหนือ งูปกป้องทิศใต้ หมาป่าคือทิศ
ตะวันตก และค่างขาวคือทิศตะวันออก ส่วนค่านนอกนั้นเป็นถิ่นของพวก
เจ็ดจักรพรรดิ ง่ายๆ หากเจ้าต้องการไปให้ถึงสี่ขุนพลก็ต้องฝ่าด่าน
พวกเจ็ดจักรพรรดิปีศาจไปเสียก่อน"

ดวงหน้าของสององค์ชายเริ่มเครียดเกร็ง หากจะไปให้ถึงตัว
เซบาสเตียน...ต้องเจอกับปีศาจทั้งเจ็ดเผ่ากระนั้นหรือ

"สี่ขุนพลนี้ถูกปกครองโดยคาเรน เจ้านั้นน่าร้ายกาจที่สุดในหมู่
พรรคพวกของพญามาร เพราะเจ้านั้นเคยเป็นเทพมาก่อน"

และแล้วชื่อหัตถ์ขาวของพญามารก็หลุดออกมาจนได้ แม้แต่
ไวโอเล็ตยังถอนใจเฮือกใหญ่ เมื่อนึกถึงช่วงเวลาที่ต้องปะทะกับคาเรน
เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว ก็เริ่มคิดว่าการพาเซบาสเตียนกลับคงจะไม่ง่ายอย่างที่คิด
สองหนุ่มเหลือบมองเด็กสาว โรเซเนียเองก็นิ่งไปนาน จนพวกเขาคิดว่า
เธอคงจะถอดใจแล้ว

"ก็แปลว่า..." โรเซเนียเอ่ยหลังจากนิ่งไปนาน "ถ้าหากว่าเราเข้า
ทางทิศตะวันตก ก็จะเจอกับเซบาสเตียนนะสิ"

องค์ชายทั้งสองต่างคบหน้าผากตัวเอง *'คิดง่ายไปแล้ว!!!'*

"นี่เจ้าไม่ได้ยินหรือยัง! กว่าพวกเจ้าจะเจอคนที่เจ้าตามหา เจ้า
จะต้องฝ่าด่านเจ็ดจักรพรรดิที่แข็งแกร่งที่สุดในหมู่ปีศาจ แล้วผลออก อาจ
จะเจอหนึ่งในสี่ขุนพลด้วยนะ!" ซาซ่าตวาดเสียงดังลั่น

โรเซเนียเอียงคอกอย่างระอา ก่อนจะถามเสียงเบา "แล้วไง"

"นะ...นี่เจ้าไม่กลัวเลยรี" มารตัวน้อยทำหน้าเหลือเชื่อ โรเซเนีย
ถอนใจเฮือกใหญ่ บอกเสียงเหน้อยหน่าย ก่อนจะขมในช่งท้าย

"ก็ข้าไม่คิดจะมาสู้ใครนี่ แต่คิดว่าจะแอบไปช่วยไอ้หมอนั่น แล้วแอบกลับอย่างเนียนๆ ไม่ต้องปะทะใครก็ได้"

'ยัยนี่' ซาซ่าเริ่มพินิจเด็กสาวจริงจัง *'คิดน้อยไปแล้ว'*

"บอกมาซิว่า หากข้าจะไปเจอเซบาสเตียน อัย!...มนุษย์หมาป่านะ ต้องเดินไปทางไหนหรือ หือ?"

'ไม่สิ ยัยนี่ไม่ได้คิดอะไรเลยสักนิดเดียว' ซาซ่ากลอกตา รำพึงในใจ

"แล้วพวกเจ้าเอาใจอะ" ดวงตาแป๋วแหวของมารน้อยหันมายังไวโอเล็ตและวินเซนต์ องค์ชายทั้งสองหันมาสบตากัน ก่อนจะถอนใจเฮือกใหญ่ องค์ชายแคนเทพเอ่ยอย่างเหนื่อยหน่าย

"พวกข้าจะห้ามอะไรนางไม่ได้หรอก แถมจะปล่อยเอาไว้ก็ไม่ได้ด้วย เกิดนางเป็นอะไรไปขึ้นมา พวกข้าก็แย่เหมือนกันนะ เพราะนางเป็นทายาทมังกรแห่งแสงตัวสุดท้าย"

"เซบาสเตียนเป็นเพื่อนวัยเด็กของข้า แล้วไหนๆ ก็มาแล้ว ลองพยายามคุ้ยคุ้ยก็แล้วกัน..." วินเซนต์ว่า "อีกอย่าง อย่างโรเซเนียนะ ไม่มีข้าคอยควบคุมไม่ได้หรอกนะ"

ซาซ่ากะพริบตาปริบๆ มองเด็กสาวที่ไว้วางใจส่งองค์ชายแห่งเซเรลล่าเรื่องการควบคุม ก่อนจะถอนใจตาม *'เกิดมาก็ครั้งหลายพันปี พวกที่โง่ขนาดนี้...ข้าก็เพิ่งเคยเห็นเนี่ยแหละ'*

82

แดนมาร

"ถึงแล้ว..."

แดนมารตรงหน้าไม่เหมือนที่โรเซเนียคิดเท่าไร ในจินตนาการ โรเซเนียนั้น แดนมารจะต้องมีศพที่มีดาบปักอยู่บนสปี เสือเกราะมากมาย ระเะระกะ มีโครงกระดูก หมอกหนาจนเดินหลงทาง ทุกอย่างต้องเป็น สีดำ และมีสัตว์ประหลาดหน้าตาน่ากลัวเพ่นพ่าน

แต่มันกลับเป็นป่าทึบไม่แพ้ป่าของสถาบันอารากอน เมื่อเงยหน้า มองไปสูงหน่อย ก็เห็นยอดปราสาท ไม่ได้มีตลอดกาล ไม่มีเมฆดำและ ฟาผ่าดำบน ไม่มีเสียงกริคร้องโหยหวน ไม่ได้มีหมอกหนา อย่างกับ...

"ไวน์ เหมือนบ้านเจ้าเลย" วินเซนต์ว่า

"หา?" ไวโอเล็ตหันมาเหล่ตาใส่วินเซนต์อย่างไม่พอใจนัก ถึง แม้ว่ากฎหาสน์ลอยจะอยู่ในป่าเหมือนกันก็เถอะ

"ตรงนั้นนี่คือปราสาทของจอมมาร มันไม่ได้ใกล้ๆ อย่างที่พวก เจ้าเห็นหรอก" ซาซ่าเอ่ยพร้อมยิ้มมุมปาก หนีบธัญมณีตัวเอง ก่อนจะ ขยับกายถอยออกจากคนทั้งสาม "จึ้นข้าขอตะ...!!"

โรเซเนียหันมาตะปบร่างกระดูกนั้นใส่เป้ด้านหลัง พร้อมบอก

อย่างจริงจัง

"อย่าคิดหนีไปไหนเลย! ลงเรือลำเดียวกันแล้ว เราจะต้องสู้...แล้วตายพร้อมกัน!"

"คะ...ใครจะไปสู้ร่วมกับพวกเจ้ากัน! พวกเจ้านั้นแหละที่ลากข้ามาเอง! อีกอย่าง...ข้ายังไม่อยากตายย!!!"

ซาซ่าได้แต่ร้องลั่นแล้วคิ้นปักๆ อยู่ในเป้ จนโคนอุณาการาคอฟโบกเข้าให้สักทีหนึ่ง วินเซนค์หันมามืออย่างรำคาญ

"อย่าคิดหนีไปไหนเลย โคนคอกบิควิปัสของข้าไป เจ้าไปไหนไม่รอดหรอก..."

"นะ...นี่คอกบิควิปัสหรือ!" เจ้าตัวจ้อยเร่ร่อนมาคึงเอาเถวล์เส้นน้อยที่กำลังจะออกคอกออกจากตัว "เอามันออกไปเดี๋ยวนี้ละ! เอามันออก...!"

"ไม่ได้หรอกนะ..." ไวโอเล็ตเอ่ยอย่างใจเย็น คาสิ่ม่วงเข้มของเขา มองเจ้ามารน้อยที่ชะงัก บอกเสียงนุ่ม "หากเอาเถวล์นี้ออก พวกมันก็รู้ว่าเจ้าเป็นกบฏนะสิ"

"หือ?"

"ก็เจ้าน่ะพาเทพถึงสององค์เข้ามาในแดนมารอย่างปลอดภัย แบบนี้ไม่เรียกว่ากบฏหรือ" ไวโอเล็ตยิ้มอีกครั้ง ทำเอามารน้อยถึงกับสั่นระริก เมื่อองค์ชายแดนมอบอกเสียงนุ่ม "แต่ถ้าอยากไปก็ไม่เป็นไร..."

"..."

"แต่ต้องตายนะจ๊ะ"

"..."

"..."

"จ๊ะ"

ไวโอเล็ตเริ่มเข้าโหมคดาร์กในแบบที่แม้แต่โรเซเนียยังขนลุกชู่ อุณาการาคอฟถึงกับเผลอทำกลีบร่วงไปหนึ่งกลีบ จะว่าไปคอนไวโอเล็ตยิ้มอย่างใจดี แต่พวกเขอคือนแบบนี้น่ากลัวกว่าพวกมารตัวเป็นๆ อีก

"เราจะไม่ปะทะ แต่จะมาแก้พาเซบาสเตียนกลับไปเท่านั้นนะ..."
 วินเซนคิดว่าพร้อมจ้องปราสาท "พวกมารจะมีฤทธิ์กล้าแกร่งตอนกลางคืน
 ข้าคิดว่าเราควรเดินทางในตอนกลางวันที่ที่สุด"

"นี่ซาซ่า บอกมาซิว่าเราจะไปเจอเซบาสเตียนได้จากที่ไหนนะ"
 โรเซเนียถาม เจ้ามารตัวจ้อยทำปากเบี้ยว เชิดหน้าไปทางอื่น ก่อนจะสะดุ้ง
 เฮือกเมื่อโรเซเนียหักข้อนิ้วดังกร๊อบ มันเร่งบอกเสียงดัง

"อะ...ข้าก็บอกพวกเจ้าแล้วยังไงเล่าว่า ราชาวงศ์หมาป่าจะต้องอยู่
 ทางทิศตะวันตก! เอ่อ...แต่จะไปทางนั้นนะไม่่ายหรอกนะ จากเส้นทางนี้
 รู้สึกเหมือนจะเป็นเขตแดนของจักรพรรดิ...เอ่อ จักรพรรดิ..."

เจ้าตัวนึ้กคิก จนโรเซเนียถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วบอกเสียงเหน้อย
 หน่าย

"เป็นมารข้าปะตัวจริงๆ นั่นแหละ ถึงได้ไม่รู้เรื่องแดนมารเอาซะเลย
 โคนเนรเทศเพราะอ่อนหัดละสิ"

"จะบ้าเหอ! ข้าจะถูกหลอทำร้ายเลยหรือนี่ไปทางแม่น้ำหลงลืม
 ต่างหากเล่า!" ซาซ่าถึงกับร้องลั่น เชิดหน้าอย่างแสนงอน "แต่นั่นก็นาน
 มาแล้ว ตั้งแต่สงครามศักดิ์สิทธิ์ครั้งก่อน แล้วเคนมารก็เปลี่ยนไปมาก
 เลยด้วย พวกเจ็ดจักรพรรดิ..."

ถึงตอนนี้ซาซ่าเริ่มเอ๋อเสียงเบาหวิว ท่าทางเศร้าสร้อยขึ้นมาใน
 ทันที

"เจ้าพวกนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างหรือเปล่า ข้าไม่รู้จริงๆ"
 ไวโอเล็ตกับวินเซนค์เหลือบมองหน้ากัน โรเซเนียเดินคุ่มๆ เข้าไป
 ในป่า บอกเสียงเรียบ

"เอาน่าๆ ไม่เจอก็คงไม่รู้ใช่ไหม รีบๆ ไปกันเถอะ"

"นี่เจ้า! รอด้วยสิ!" ไวโอเล็ตร้อง

"อย่าเดินสู่มีสู่หม้าเซียวนะโรเซเนีย!!!" วินเซนค์รีบเตือน ก่อน
 จะเดินตามไป

"กรีนเซ..."

เสียงเรียกดังมาจากด้านหลัง ทำเอากรีนเซ่เหลือบดวงตาสีน้ำทะเลไปมอง ลาทัสซ่าเอ่ยอย่างเชื่องช้า

"ข้าได้ข่าว ก่อนการขึ้นของพวกเรา พวกเร็จจักรพรรดิมีการเปลี่ยนแปลงหรือ"

"ลาทัสซ่า..." กรีนเซ่เอ่ย เจ้าของชื่อยับบคายออกมาจากเงามืด กรีนเซ่ยับยั้งบ้าง ๆ บอกอีกคนอย่างหยอกเย้า "ไม่นึกเลยว่าเจ้าจะเป็นผู้เอ่ยคำถามนี้กับข้า"

"ข้า...กังวลนิดหน่อยนะ"

ลาทัสซ่าจับแขนของตัวเองอย่างเกร็งๆ กรีนเซ่บอกเสียงเรียบ

"เรื่องของพวกจักรพรรดิไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราเหล่าขุนพล แต่ว่า...หากเป็นพวกไม่ 'เชื่อง' ก็คงจะไม่ดีกับพวกเราแน่ เจ้าอยากจะไปตรวจสอบหรือไม่เล่า"

"อืม..." ลาทัสซ่าก้มหน้าต่ำ พร้อมบอกด้วยน้ำเสียงคงเดิม "แล้วพวก...ที่เข้ามา"

กรีนเซ่แ้มรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ดวงตาสีน้ำทะเลของเขาพรวาระยับ คิ้วความพึงพอใจ

"ข้าเองก็อยากจะได้รู้เจ้าพวกนั้นไปได้ถึงไหน ถ้ามาถึงพวกเรา...ในตอนนั้นค่อยบอกท่านคาเรนก็แล้วกัน ดีไหม"

"ถ้าเจ้าว่าดี ข้าก็..."

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มของลาทัสซ่านั้นฉายแววหวาดหวั่น เขาลูบแขนตัวเองอย่างประหม่าอีกครั้ง ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงเนิบนาบเชื่องช้าอย่างเก่า

"ข้าคิดถึงท่านจอมมาร เมื่อไรจะคืนนะ"

"นั่นสิ..." กรีนเซ่เลื่อนสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง "ถ้าคืนเร็วๆ ได้ก็ดี แต่เพราะท่านยังไม่คืน เราคงต้องทำหน้าที่ของสี่ขุนพลต่อไป ໑໑໑ เจ้าก็มาแล้ว...ไปกันเถอะ"

"..."

"ไปหาเซเรอัส"

"ฟ้าใกล้มืดแล้ว ข้าว่าเราพักกันที่นี่เถอะ"

วินเซนต์เอ่ยพร้อมกวาดตามองไปโดยรอบ ต้นไม้ขนาดใหญ่หลายต่อหลายต้นแผ่กิ่งก้านปกปิดท้องฟ้ายามราตรีได้เป็นอย่างดี

"วินเซนต์...ข้าหิวข้าว" โรเซเนียเอ่ยพร้อมทงคั่วลงกุ่มท้องตัวเอง วินเซนต์เปิดถุงเมล็ดพืช แล้วชี้ไปทางแต่ละคน

"ข้าจะทำอาหาร เจ้าไปหาพินกับล่าสัตว์..." เขาชี้ไปที่ไวโอเล็ตซึ่งกะพริบตาปริบๆ ตามด้วยโรเซเนีย "เจ้าไปหาน้ำ เอน้ำที่กินได้นะ"

โรเซเนียเบะปาก เดินอย่างขี้เกียจไปอีกทาง วินเซนต์ตะโกนบอกตามหลัง

"ระวังอย่าไปไหนไกลนะ!"

โรเซเนียพยักหน้าส่งๆ ไวโอเล็ตมองคามอย่างครุ่นคิด วินเซนต์มององค์ชายแห่งแคนเทพแล้วถามเบาๆ เมื่อเห็นอากัปกิริยาเช่นนั้น

"มีอะไร"

"ข้ารู้สึกเหมือน...ลืมอะไรไปบางอย่าง"

องค์ชายแห่งเซเรอล่าขมวดคิ้วแน่นตาม ขณะที่ไวโอเล็ตยังมองตามร่างของเด็กสาวไปอย่างกังวล

'อะไรสักอย่างที่เกี่ยวข้องกับน้ำเนี่ยแหละ'

"ตรงนั้นๆ" ผู้นำคาราคอฟวิ่งนำ ทำเอาโรเซเนียเดินตามแทบไม่ทัน

"คามข้ามาเร็วๆ"

"เจ้าแน่ใจนะว่าทางที่ไปนี่คือแม่น้า"

"ข้าเป็นคณโหม่น เรื่องหาน้ำนั้นข้าเก่งที่สุด" ผู้นำคาราคอฟว่าพลางวิ่งนำไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะกระโดดโลดเต้นข้างบ่อ โบกโบสียี้อย่างร่าเริง "นี่ไง! เจอน้ำแล้วจริงๆ ค่าย!"

โรเซเนียเดินตาม เป็นน้ำจริงๆ เป็นบ่อน้ำที่สะท้อนภาพพระจันทร์ที่กำลังจะโผล่พ้นกลีบเมฆ อากาศรอบๆ เริ่มเย็นลงจนโรเซเนียต้องบอกรับๆ ตักน้ำไปให้เจ้าพวกนั้นเถอะ เริ่มมีคแล้ว แถมน...ทำไมพระจันทร์ถึงได้โค่นขนาดนี้นะ"

แดนมารมีคเร็วเหลือเกิน พระจันทร์เองก็ขึ้นเร็วมากด้วย โรเซเนียค่อนข้างแปลกใจ เพราะว่ามันไม่ใช่คืนพระจันทร์เต็มดวง แต่มันกลับฉายส่อง แฉกแสงสีเงินยวงเจิดจ้าบนท้องนภา

ซาซ่าอธิบายเบาๆ

"เพราะที่นั่นคืออาณาเขตของจอมมารอย่างไรเล่า นายท่านของพวกเขาเข้าแปลงชุมพลหนึ่งของท่านให้กลายเป็นดวงจันทร์ที่จะอยู่บนฟากฟ้าของแดนมารตลอดกาล เหล่าเทพกับมนุษย์จะไม่มีทางมองเห็นหรอก เพราะพวกเขาอยู่นอกอาณาเขตมาร เหล่ามารปีศาจจะจะมีพลังมากเมื่ออยู่ใต้แสงจันทร์ ดังนั้นที่แดนมารแห่งนี้จะไม่มีสักคืนที่เจ้ามองไม่เห็นพระจันทร์ จะต่างก็แค่พระจันทร์ที่เป็นพลังของนายข้า หรือว่าพระจันทร์ที่เกิดจากธรรมชาติเท่านั้น ข้อสังเกตก็คือ หากพระจันทร์เป็นสีแดง นั่นหมายถึงพระจันทร์ที่เกิดจากธรรมชาติ เพราะพระจันทร์ของจริง จะซ้อนทับกับพระจันทร์เทียมจากแดนมาร เกิดเป็น 'จันทร์คราสของแดนมาร' เมื่อเกิดจันทร์คราส พลังมารปีศาจจะเพิ่มพูนที่สุด"

"อ้อ"

ซาซ่าเริ่มเล่าเพลิน โรเซเนียพยักหน้ารับ ก่อนจะหันมาหาอนุภาคาราคอฟที่ถามเสียงใส เพราะกลัวว่ามารน้อยจะพาลำไยไปมากกว่านี้

"แล้วเราจะรู้ได้ยังไงละว่าน้ำนี้กินได้หรือไม่ได้นะ"

"เออเนอะ..."

"นี่พวกเจ้าจะทำแบบนี้กับข้าไม่ได้นะ!!!"

ท่านซาซ่าผู้ยิ่งใหญ่ถึงกับร้องลั่น เมื่อโดนโรเซเนียจับขาทั้งสองข้างก่อนจะกด...ศีรษะมันลงไปในบ่อน้ำ จนเกิดฟองปุดๆ ขึ้นมาสองสามฟอง

แล้วค่อยยกมันขึ้น ถ้ามเสี่ยงใส

"เป็นไงบ้าง ไม่ปวดท้องใช่ไหม"

"แค่ๆ ยัยบ้าเอ๊ย! แค่ถามข้าก็พอแล้วไม่ใช่หรอว่าน้ำนี้กินได้หรือไม่ได้นะ!"

"ก็ข้ากลัวว่าเจ้าจะโกหกนี่นา" โรเซเนียว่าหน้าตาย ซาซ่าเริ่มรู้สึกได้ถึงจุดตกต่ำสุดในชีวิตตัวเอง

'หากข้าไม่ตายด้วยดอกบิควิปัสที่จะกินพลังมารในทุกๆ วัน ก็คงต้องตายเพราะยัยบ้านี้แหละ'

"ดีจังเลยเนอะอูน่า จากนั้นไปเรามีตัวลงยาแล้ว"

"นั่นสิ"

"โอ้พวกบ้าา!"

โรเซเนียทรุดตัวลงเอาถุงหนังมาใส่น้ำจนพอง เสี่ยงบางอย่างทำเอาเด็กสาวต้องเงยหน้าจากบ่อน้ำ คงตาสีเพลิงของเธอสับสนสงสัยคำกลับของสิ่งมีชีวิตตรงหน้า รวากับต้องมนตร์สะกด

ม้าสีขาวตัวหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ ก่อนจะโน้มใบหน้ายาวเข้ามาอย่างเชิญชวน โรเซเนียกะพริบตาปริบๆ แล้วเผลอเอื้อมมือขึ้นแตะขนสีขาวเป็นเงาของมัน

องค์ชายทั้งสองกำลังเร่งฝีเท้าอย่างสุดกำลัง วินเซนตอคไม่ได้ที่

จะหันมาทวาดใส่อีกคน

"เชื่อเลย!! เรื่องสำคัญแบบนี้เจ้าลืมลงได้ยังไง!"

"ก็คำราเกี่ยวกับมารปีศาจมีตั้งหลายเล่มนี่หว่า! ต่อให้ข้าเป็นองค์ชายแห่งแคนเทพ แต่ใครแม่งจะจำไหววะ! เจ้านั้นแหละที่ใช้ให้นางไปคักน้ำ!"

"ใครมันจะไปรู้เล่า! ก็ที่เซเรลล่าไม่มีคำราปีศาจแบบแคนเทพนี่หว่า!!"

เสียงเถียงกันแบบที่ไม่มีใครยอมใครดังมาตลอด พอหันมาเห็น

เป้าหมายของพวกเขา องค์ชายทั้งสองถึงกับร้องลั่นเป็นเสียงเดียวกัน

"อย่าแตะมันเชียวนะ โรเซเนีย!!"

เจ้าของชื่อสะคั้ง หันขวับมามองอย่างสงสัย แต่ไม่ทันเสียแล้ว เจ้าม้าขาวตัวนั้นยื่นหน้ามากัดคอเสื้อเด็กสาว ก่อนจะกระซากร่างเธอลง ป่อน้ำอย่างรวดเร็ว

โรเซเนียรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงร้องลั่นของสองเพื่อนสนิท พอมอง เจ้าม้าแสนเชื่องตัวเดิม ตัวสีขาวของมันกลับมีเกล็ด ดวงตาแดงดั่งเลือด ครีบก้นน่ากลัว และเขี้ยวโง้งยาวสีเหลืองนวลน่าสยดสยอง

'ช่วยละ!'

เด็กสาวถึงกับคั่นพลา่่น พันคมของมันทำเอาเธอของโรเซเนียเริ่มขาด เหล่าม้าปีศาจหลายตัวกำลังตรงรี่เข้ามา ทว่าในวินาทีนั้น ใครบางคนกลับฉวยเอวบางของเด็กสาวจากด้านหลัง โรเซเนียเบิกตากว้าง เมื่อเด็กหนุ่มตรงหน้าโน้มคางหน้าลงมาประทับริมฝีปากกับเธออย่างไม่ทันตั้งตัว ก่อนความอึดอัดใต้น้ำจะหายไป เธอสบดวงตาสีเขี้ยวเหลืองทองส่องสว่างในความมืดได้บาคาล ได้ยินเสียงอีกคนเปล่งออกมาเบาๆ ว่า

"เคลปี...เจ้าพาหญิงงามที่ไหนมาให้ข้าเนี่ย"

83

องค์ชายวังมัจฉา

"เจ้านายยย!!!"

เสียงของอุณาการาคอฟร่ำร้องดังลั่น มันชะโงกหน้าอาบน้ำตามอง
ผืนน้ำนิ่งสนิท ไวโอเล็ตกำลังยืมตัวเองอย่างหงுகหงิด วินเซนต์เอ่ยอย่าง
ร้อนใจ

"โคนเกลปีพาตัวไปแล้ว เราจะทำยังไงดีเล่า"

"เจ้าม้าปีศาจนั้นยังชอบกินหญิงสาวอยู่ด้วย..." ไวโอเล็ตหน้าเครียด
ทันควัน ทรวดตัวลงข้างบ่อน้ำแล้ววกน้ำขึ้นมาก้ม "แต่ไม่มีกลิ่นเลือด อาจ
จะยังไม่ตายก็ได้ ตามลงไปอาจจะพอช่วยทัน เสียแต่ว่ามีคนขนาดนี้จะทำ
ยังไงดีเล่าเนี่ย"

"หลีกไปเลย..." วินเซนต์เอ่ยอย่างหงுகหงิด ก่อนจะหยิบเมล็ดพันธุ์
ขึ้นมาหนึ่งถุง ค้นองค์ชายแดนเทพออกห่าง เขาบอกอย่างเคร่งเครียด
"เรื่องนั้นข้าจัดการเอง"

"ปานะนี่ไม่เป็นพี่พันเกลปีไปแล้วรี" ท่านซาซ่าเอ่ยอย่างฮิยวน
แล้วโคนอุณาการาคอฟก็รีบตอบไปตามระเบียบ

โรเซเนียลืมนิทานขึ้นมาอีกครั้ง รู้สึกเหมือนตัวเธอเย็นเยียบจนแทบ

หนาว ดวงตาสีเพลิงของโรเซเนียกวาดมองไปโดยรอบ

'ห้อง...ที่นอน แล้วก็...'

'นั่นมัน...ปลาทองเหรือ'

เจ้าปลาทองตัวใหญ่กำลังใช้ครีบของมันถือนิ้วสางผมให้เด็กสาว อีกตัวหนึ่งกำลังเลือกเครื่องประดับ โรเซเนียขยับแขนขา ก่อนจะรู้สึกได้ว่าการร่ายของตัวเธอยากกว่าที่คิด และเสื้อผ้าก็เปลี่ยนไปด้วย

"นั่นมันอะไรเนี่ยยยยยยยยยยย!!"

เสียงกริคร้องของเด็กสาวดังลั่น จนพ่นน้ำสั่นสะเทือน

"เซเรอัส..."

เสียงเรียกผิดแปลกทำให้เซบาสเตียนต้องเงยหน้า เขาสบดวงตาสีน้ำเงินคงามของเด็กหนุ่มแปลกหน้า ที่เคลื่อนไหวเข้ามานั่งกอดเข้าจ้องหน้าเขาใกล้ๆ อย่างพิลึก

"ไม่เจอกันตั้งนาน เซเรอัส...ข้า 'ลาทิสซ่า' ไง พี่จำได้หรือไม่"

"ข้าไม่ใช่เซเรอัส ข้ามีนามว่าเซบาสเตียน และข้าไม่รู้จักเจ้า!"

"เจ้าพูดแบบนี้...ข้าเศร้านะ"

"อย่าเศร้าไปเลย ลาทิสซ่า..." กรีนเซตบปากของเจ้าของชื่อ ก่อนจะบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "เขาแค่ยังจำพวกเราไม่ได้ หากเขาจำได้แล้วล่ะก็...เขาจะต้องกลับมาเป็นพี่ชายที่ดีของเจ้าตามเดิม"

"อย่างนั้นเหรือ..." น้ำเสียงเนือยๆ ไม่บ่งบอกความตื่นเต้น หรือว่ายินดีเลยสักนิด แม้เจ้าตัวจะยิ้มอย่างไร้เดียงสาก็ตาม "ข้าจะรอนะเซเรอัส"

"ไม่ต้องรอ ข้าไม่ใช่มาร! และจะไม่มีทางเป็นพวกเดียวกับเจ้าด้วย!" เซบาสเตียนเอ่ยเสียงเกรียก เรียกเสียงหัวเราะจากกรีนเซได้เป็นอย่างดี

"อีกเดี๋ยวก็น่าจะเป็น เจ้าน่าจะรู้ดีอยู่แล้วนะเซเรอัส ว่าตัวเจ้าจะเป็นองค์ชายแห่งอารากอนก็แค่ชั่วคราวเท่านั้น..." มือเรียวของกรีนเซเลื่อน

มาจับเส้นผมสีน้ำตาลแดงของเซบาสเตียน กรินเซ่บออกอย่างนุ่มนวล "เมื่อความทรงจำของเจ้ากลับคืนมา เจ้าก็จะกลับไปเป็นขุนพลมารเหมือนเดิม"

ดวงตาสีเหลืองอำพันเข้มของเซบาสเตียนสั่นไหว ก่อนจะแดงฉาน เมื่อเห็นแสงจันทร์สาดส่องลงมา กรินเซ่แย้มรอยยิ้มพร้อมขยับกายออกห่าง เช่นเดียวกับลาทิสซ่าที่มองภาพนั้นอย่างพึงพอใจ

"คูลี เซเรอัส...ร่างมารของเจ้าน่ะเกรียงไกรขนาดไหน"

ภาพของหมาป่าขนาดมหึมา ดวงตาสีแดงฉาน ที่สะบัดเพียงวูบเดียว โชตรวนที่ล่ำมไวกี้หลุดออก สะท้อนบนดวงตาของอีกสองคน ซึ่งเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานขานรับกับดวงจันทร์ กรินเซ่หันไปคว้าปีศาจคนหนึ่งที่ตัวสั้น ขลาดกลัว ก่อนจะผลักเข้าไปใกล้อย่างเอือมแะน

"เวลา...ให้อาหาร"

เสียงกริคร้องแหลมสูงของปีศาจคนนั้นคังลั่น สลับกับเสียงขู่กรรโชกของหมาป่าตัวใหญ่ยักษ์ หยาดเลือดกระเซ็นมาโดนอีกสองคน ลาทิสซ่าปากมันออก เพียงเห็นสีแดงฉานที่เปื้อนฝ่ามือ น้องเล็กสุดในหมู่ขุนพลมารก็ยิ้มอย่างพึงพอใจเป็นครั้งแรก

"เลือด...กรินเซ่ เลือดสีแดง..."

"อ่า..." กรินเซ่ปากเลือดเข้าปาก เงามองพวกเขาทอดยาวด้วยแสงจันทร์ เป็นเหยี่ยว เป็นงู และหมาป่า

ดวงตาสีน้ำทะเลของกรินเซ่มองนาฬิกาสีเลือด หยดเลือดมันหล่นลงเบื้องล่าง เหลืออีกนิดเดียว

"อีกนิดเดียว"

อีกนิดเดียวเท่านั้น

"นี่ข้าอยู่ที่ไหน!"

"ปุงๆๆ..."

"แล้วทำไมข้าถึงแต่งตัวแบบนี้เล่า!"

"ปุงๆๆ..."

"แล้วที่นั่นที่ไหน"

"ปุงปุงปุงๆๆ..."

"โอ้ยยย!!" โรเซเนียยกมือขยุ้มศีรษะ เป็นมั้งกรณีไม่เห็นศีเลย คุยกับปลาทองก็ไม่วู้เรื่อง โอ้ยยย เซ็ง!!

'ว่าแต่ทำไมเราหายใจในน้ำได้หว่า'

เด็กสาวมองบนเพดานที่มีฝูงปลาแหวกว่ายอยู่เต็ม นิ่งคิดแล้วทูปกำปั้นลงกับฝ่ามือตัวเอง

"อ้อ..."

ภาพของเด็กหนุ่มดวงตาสีเขียวเหลือบทองที่ประทับริมฝีปากลงมาตอนอยู่ใต้น้ำมีคมและม้าอุบาทว์ใต้น้ำนั้นผุดมาอีกครั้ง

'หน้อย...'

บานประตูเปิดออก พร้อมด้วยเด็กหนุ่มรูปงามนัยน์ตาสีเขียวเหลือบทอง และเส้นผมสีเขียวอมน้ำเงินที่ปลิวสยาย

"ตื่นแล้วรี เจ้าสาวของข้า"

โรเซเนียกระโดดถึบยอดหน้าอีกฝ่ายอย่างรุนแรง จนร่างสูงถึงกับร่วงลงกับพื้น ฝ่าเท้าคงคามของ 'เจ้าสาว' นาบลงบนดวงหน้าคมคายของบุรุษแปลกหน้าที่มีหูเป็นครีบบปลาและผิวสีเทาอ่อน คุณก็รู้ว่าไม่ใช่คน

"อย่ามัล้อ้าเล่นเชียวนะ..." โรเซเนียเข่นเขี้ยวเสียงเขียว "เจ้าไอ้โหมที่สั่งไอ้มาเวรนั่นลากข้าลงน้ำนะ!"

"คะ...เคลปีของข้าไม่ใช่มาเวรนะ!" คนที่นอนราบพื้นอย่างหมดท่าพยายามเยยศีรษะขึ้นมากล่าว "เจ้านั้นนะมันชอบสาวสวย เห็นสวยๆ ก็ลากลงน้ำหมดนั่นแหละ"

"เจ้าว่าใครเป็นสาวสวยวะ!?"

คนที่ควรอารมณ์ดีเพราะถูกชมกลับยิ่งกระต๊อบแหลก ฝูงปลาทองปีศาจถึงกับแตกฮือ ฟ่นฟองด้วยความหวาดกลัว โรเซเนียหักข้อนิ้ว พร้อมบอกด้วยน้ำเสียงโหดเหี้ยมยิ่งนัก

"นี่ข้าไม่ได้โง่นะไอ้คณหากลับ...เมื่อกี้เจ้าเรียกข้าว่า 'เจ้าสาวของข้า' ไซ้ไหม นี่เจ้าคงไม่ได้คิดทำอะไรลามกกับข้าหรอกนะ"

เด็กหนุ่มเมยหน้าขึ้นมา มองเพียงครู่เดียว ก่อนจะบอกเสียงนุ่ม หน้าตาเคลิบเคลิ้ม

"โอ้ สีขาวสวย"

คนที่ถูกเปลี่ยนเป็นชุดกระโปรงขาวเตะเสยกางเจ้าของคำพูดอย่างไม่ต้องสืบ โรเซเนียควาดเสียงคังลั่นอย่างโมโหจัด

"ไอ้ตาต้า!! นี่ข้าเป็นผู้ชายเว้ย!!"

"หะ...หา!! ผู้ชาย..." ดวงตาสีเขียวเหลือบทองของคนแปลกหน้าเบิกกว้าง ก่อนจะไล่พินิจร่างอรรชรตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วหยุดลงที่ทรงอก อุ่มตามวัยสาว เย้ยเสียงกะลัมกะเหล้ย "งั้นขอข้าพิสูจน์หน่อยได้ไหม อัก!"

ดวงหน้าคมถึงกับสะบัดตามแรงชกของโรเซเนีย เหล่าปลาทองพันฟองปั้งๆ ก่อนจะตรงเข้ามาว่า่ยประคองนายของคน โรเซเนียหอบฮักๆ 'หน้อยไอ้หน้าเทา!' ถึงไม่ใช่ผู้หญิงแท้ แต่ที่เด็กสาวเกลียดที่สุดเลยก็คือไอ้พวกชกอเนี่ยละ!

"ข้ากลับละ!"

"คะ...เดี๋ยว! อย่าเพิ่งไปสิ!!..." เด็กหนุ่มพุงค้มมากอดข้อเท้าเรียว แบนแก้มลงไปอย่างฉอเลาะ "อยู่กับข้าที่นี่เถอะ! ได้โปรดเห็นใจข้าด้วยแม่นาง นี่ข้าเป็นตัวละครท้ายของเผ่านะ มาช่วยข้าสืบพันธุ์เถอะ!"

"หา!?"

"โอ้ สีขาว..."

พลั๊ก!!!

โรเซเนียกระแทกสันเท้าที่ศีรษะของอีกฝ่ายอย่างรุนแรง เหล่าปลาทองกรูกันเข้ามาโอบกอดกลับคล้ายทำนองว่า อย่าฆ่าเจ้านายข้าเลย

"นี่เจ้าเป็นตัวละครอะไรอี!" โรเซเนียยอมใจอ่อน ยกเท้าออกจากหลัง ศีรษะอีกฝ่าย แควไฉนคำถาม เด็กหนุ่มรูปงามตรงหน้าก็แดงกายลุกและเสยเส้นผมอย่างวางมาด

"ข้ามีนามว่าโอเชริส เป็นองค์ชายแห่งวังมัจฉา ที่ต่อไปจะเป็น
เจ้าของมหาสมุทรทั่วทั้งโลก เป็นยังไงเล่า ได้ฟังแล้วยากแต่งงานกับข้า
บ้างหรือไม่"

คิ้วสีเงินของเด็กสาวกระตุกกึก พินิจมองอีกฝ่าย ก่อนจะเลื่อน
สายตามองไปโดยรอบ แล้วเอ่ยเบาๆ

"วังมัจฉา ทำไมเล็กจัง"

คำถามซื่อๆ ทำเอาโอเชริสถึงกับเหงื่อตก โรเซเนียเริ่มเดินสำรวจ
พบว่ามันเป็นโคมผลึกแก้วที่ใสมากๆ จนเห็นท้องน้ำมึน มีสาหร่ายยาวๆ
เขียวๆ กำลังโบกสะบัดตามแรงน้ำ

แต่มันก็เป็นแค่โคมเล็กๆ ชนิดที่ว่า แม้แต่หอนางคณิกาของบ้าน
โรเซเนียยังใหญ่กว่าเลย

"แคบแบบนี้ใครจะไปอยู่เล่า อีกอย่างหนึ่ง ข้าไม่ใช่ปีศาจนะ"

โอเชริสกะพริบตาปริบๆ โรเซเนียถามเสียงเคร่งเครียด

"แล้วถ้าเจ้าอยากได้เจ้าสาวไว้สืบพันธุ์ ถึงไม่มีตัวอื่นในเผ่าแล้ว แต่
ไปเลือกสาวๆ จากเผ่าปีศาจอื่นไม่ดีกว่าหรือ"

เพียงแค่นั้นเด็กหนุ่มก็คอตก พึมพำเบาๆ ว่า

"พวกสาวปีศาจถ้าไม่กินเลือดก็หน้าตาอุบาทว์ ข้าไม่อยากสืบพันธุ์
ด้วย"

โรเซเนียกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะโบกมือลาแล้วเดินไปยังประตู

"งั้นก็ลาก่อน"

"คะ...เคี้ยวเซ!!!"

เงาทะมึนบางอย่างพรวดพรวดเข้ามา ทำเอาโรเซเนียถึงกับถอย
หลัง เคลปัสเซียเข้มแยกเขี้ยวใส่เด็กสาว โรเซเนียกลืนน้ำลายอีกใหญ่
ก่อนจะรับรู้ได้ถึงอ้อมกอดจากด้านหลัง

"เจ้าออกจากที่นี่ไม่ได้หรอก หากข้าไม่ยินยอม เพราะฉะนั้นอยู่กับ
ข้าที่นี่เถอะ...นะ"

โรเซเนียหันมาทำตาขวาง แต่เด็กหนุ่มแปลกหน้ากลับยิ้มยิ้ม

เจ้าเล่ห์ ก่อนจะทันรู้ตัว อีกคนก็ซ่อนร่างเธอขึ้นอุ้ม แล้วเดินไปยังห้องนอน ขณะโรเซเนียจะดิบกกลับนั้น...

คู้มมม!!!

เสียงระเบิดดังขึ้น ทำเอาเด็กหนุ่มที่คร่อมโรเซเนียชะงัก เจ้าของดวงคาสีฟ้าเข้มผู้มาใหม่กวาดมองไปโดยรอบ แล้วหยุดเมื่อเห็นภาพของคนสองคน

"อ้าว...วินเซนต์" พองค์ชายมัจฉาละสายคาไป โรเซเนียก็ตกผู้มาใหม่เบาๆ

ราวกับภูเขไฟในหัวขององค์ชายแห่งเซเรลล่าระเบิด ฉับพลันสาหร่ายยาวเหยียดสองเส้นก็พุ่งมารัดและลากร่างขององค์ชายมัจฉาออกห่างจากเด็กสาว โรเซเนียเค็งตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง สบดวงคาแข็งกร้าวขององค์ชายแห่งเซเรลล่าที่ส่งเสียงเรียบ

"หันไป"

เนื่องด้วยน้ำเสียงขององค์ชายแห่งพฤกษานั้นโหดเหี้ยมเกินพรรณนา โรเซเนียเลยหันกลับไปมองวิวใต้น้ำคอแข็ง รู้สึกเหมือนไคยีนเสียงดัง...

คุบ! ตับ! พลั๊ก! เปรี๊ยะงงง!!!

"เหวอออ!!!"

องค์ชายมัจฉาลอยลื่นผ่านหน้าเธอ โรเซเนียถึงกับเหวี่ยงตก ก่อนสาหร่ายจะพุ่งผ่านกระแสน้ำไปกระซกตัวองค์ชายมัจฉาผ่านหน้าโรเซเนียกลับทางเดิม แล้วเสียงแห่งความรุนแรงก็ดังต่อไป

พลั๊ก! ปัก! ปัก! คุบ!

"แอ๊กกกกกกก!"

'ตายรียังวะนั่น'

โรเซเนียอดถามคำถามนี้กับตัวเองไม่ได้จริงๆ แล้วสะดุ้งเฮือกเมื่อวินเซนต์จับให้เธอหันไปสบตา เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด พร้อมยื่นเมลิคบางอย่างให้

"รีบกินเร็ว ข้าว่าเจ้าเริ่มจะขาดอากาศได้น้ำแล้วละ"

โรเซเนียรู้สึกเกรงใจวินเซนต์มากกว่าครั้งไหนๆ เลยยกมือโบกไปมาเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร

"ไม่เป็นไร ข้าหายใจได้น้ำได้!"

"หายใจได้น้ำ..." องค์ชายหนุ่มขมวดคิ้วทันควัน "เจ้าทำได้อย่างไรกัน"

โรเซเนียขมวดคิ้วสีเงินแน่น หันไปถามโอเชริสที่สะบัดสะบอมและถูกมัดกับโซ่หินใต้บาดาลเสียงดัง

"เน่! ไอ้ที่เจ้าประกบปากกับข้าได้น้ำมันเรียกว่าอะไรนะ!?"

'ประกบปาก!' องค์ชายมัจฉายิ้มอย่างนึกขึ้นได้ บอกเสียงใส

"อ้อ นั่นเขาเรียกว่าแลกลมหายใจ...เจี๊ยกกกกกกกกกก!!"

โรเซเนียถูกจับให้เป็นหน้าหนี จนได้ยินเสียงกร๊อบที่คอตัวเอง ก่อนจะได้ยินเสียง พลัก! พลัก! บัก! แอ็ก! อีกหลายต่อหลายครั้ง จนถึงกับลอบปาดเหงื่อ

"นี่เจ้า!" เสียงของโอเชริสดังลั่นอย่างหมดความอดทน "หากยัง... อัก! ยังไม่หยุดอีก! โอ้ยยยย! ข้าจะไม่เกรงใจแล้วนะ! แอ็กกกกก!!"

สำหรับใบเขียววรคคขององค์ชายมัจฉาอีกรอบ จนทั้งร่างถึงกับกระตุกเหวี่ยง ก่อนจะทรุดฮวบลงไปตามระเบียบ วินเซนต์ปิดมือตัวเอง พลังเยือกกับโรเซเนียอย่างหงุดหงิด

"ไปกันเถอะ"

'โหดกว่าทุกทีเลยนะเนี่ย' โรเซเนียกลืนน้ำลายอีกใหญ่ แล้วเดินตามองค์ชายแห่งเซเรลล่า กวาดตามองพวกเคลปีที่นอนสิ้นท่ากับเหล่าปลาทองหลังโคนพายุลูกใหญ่ซัด เจ้าของดวงตาสีเพลิงรู้สึกขนลุกซู่ และไม่ใช่ว่าเพราะความเย็นของได้น้ำด้วย

พิน้ำเรืองแสงกำลังนำทางพวกเขา แต่พอพ้นเจ้าสิ่งที่เรียกว่าวังบาดาลมาเพียงไม่กี่ก้าว ก็รู้สึกเหมือนผืนดินได้น้ำสั่นสะเทือนรุนแรง ทั้งสองตัวคสายตากกลับไปมอง ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นปลามังกรตัวใหญ่

ทลายผนังขึ้นมาจากโคม

"เจ้าคิดจะเอาเจ้าสาวของข้าไปไหน!"

เสียงถามนั้นทำเอาองค์ชายแห่งเซเรลล่าชะงักกึก ขณะที่โรเซเนีย
ชี้ตัวเองอย่างรุนแรง

'นี่ข้าไปตกลงเป็นเจ้าสาวของมันตั้งแต่ก่อนไหนหว่า'

84

อดีตจักรพรรดิ

"ทำไมมาช้าจังเลย"

ไวโอเล็ตเอื่อยอย่างหงุดหงิด ขณะอุณาการาคอฟุ่มคอกของมันลงไปได้ น้ำเพื่อสอคล้ายสายตามองหาคนที่ลงไปตาม และคนที่ถูกจับลงไป สุกทำมันก็เงยหน้าขึ้นมาสายหิว เพราะว่ามองไม่เห็นอะไรนอกเสียจากแสงฟุ้งน้ำเรืองรอง

"นี่ช้าช้า..." ไวโอเล็ตเหลือบมองมารหนึ่งเดียวในขณะเดินทาง "พวกปีศาจที่อยู่ได้นี้มันมีตัวอะไรบ้างรี"

ซาซ่ากะพริบดวงตากกลมโตสีแสดง่าปริบๆ ก่อนจะทุบฝ่ามือแล้วบอกอย่างนึกขึ้นได้

"อ้อ เฝ้ามัจฉา!"

"เฝ้ามัจฉา..." ไวโอเล็ตขมวดคิ้วแน่น "พวกปลาเหรอ"

"ไม่ใช่ปลาธรรมดา แค่เจ้าพวกนั้นมันเป็นปีศาจ มีพลังเทียบเท่ามังกรวารีเลยละ..." ซาซ่าเอื่อยอย่างภาคภูมิใจ "ยิ่งพวกปลามังกรนะ พลังแทบจะทัดเทียมเทพเลย ได้ยินแบบนี้แล้วเจ้าจะไม่ลงไปช่วยเพื่อนหน่อยเหรอ"

มาน้อยเหลือบมององค์ชายแห่งแคนเทพ ไวโอเล็ตกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะส่ายหน้า พร้อมบอกเสียงนุ่ม

"ข้าไม่ชอบได้น้ำ บังเอิญมีประสบการณ์ไม่ค่อยดีสักเท่าไร..." พุดแล้วก็เริ่มทำท่าขนพองสยองเกล้า ก่อนจะแยมรอยยิ้มสกี้โส "แต่ถึงข้าไม่ลงไป อย่างวินเซนค์นี่ไม่มีทางแพ้ใครง่าย ๆ หรือ หึๆ"

ซาซ่าได้แต่กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะหันไปมองเงาจันทร์ที่ทอดตัวบนผิวน้ำ แล้วถอนใจเบาๆ

ภาพตรงหน้าคือ ปลามังกรที่ตัวใหญ่ยิ่งกว่าตัวไหนที่เคยเจอ มันมีความคาสีเขียวเหลือบทอง เกล็ดสีเงินเงางาม และจ้องเขม็งยังองค์ชายแห่งเซเรลล่าที่ยืนนิ่ง

"เห็นข้าตกตะลึงกับการปรากฏตัวของเจ้าหน้อยเลยทำได้ใจใหญ่นะ อย่าแหม่แต่จะคิดเขียว ว่าที่เจ้าเห็นนั่นเป็นฝีมือที่แท้จริงของข้าแน่ ข้ายังไม่ได้ออกอาวุธเลยสักท่า"

"ก็เหลวเป๋วไม่เป็นท่า จนโดนเขาซ้อมเอาๆ แทบไม่ได้หายใจเลยไม่ใช่หรอ" โรเซเนียถามตามประสาชื่อ ทำเอาเจ้าปลาใหญ่ตัวนั้นส่ายหน้าโดยแรง ฟันฟองอากาศปึบๆ ปึบๆ

"นะ...นั่นข้าเผลอไปต่างหากเล่า! เอาจริงละนะ!"

ครีบสีเขียวยอมน้ำเงินของมันโบกสะบัด พัดเอากระแสน้ำตรงใส่ร่างขององค์ชายเซเรลล่า ที่ปลักร่างของโรเซเนียอย่างแรงให้พันวิถิการโถมตี แล้วเบี่ยงตัวหลบ ทว่ามวลน้ำทำให้เขาเคลื่อนไหวลำบาก ทำเอาหัวไหล่แกร่งถูกแรงดันน้ำอัดกระแทกโดยแรง จนทั้งร่างเซไปในทันควัน

"วินเซนค์!" โรเซเนียถึงกับร้องลั่น เจ้าปลามังกรชี่ครีบมาที่เด็กสาว

"เรามาสู้กัน! โดยมีสาวงามเป็นเดิมพัน!!"

"ใครเป็นสาวงามของเจ้าวะ ไอ้ปลาชึกอ!" โรเซเนียทวาดลั่น เจ้าปลาหนุ่มแก้มเงิน โดยควัดครีบใส่องค์ชายแห่งเซเรลล่าที่จ้องเขม็งไม่ยั้ง

"นี่แน่ะๆๆๆ!!!"

กระแสน้ำควมรวมมีคโณนนับหลายสิบฟุ้งใส่องค์ชายแห่งเซเรลล่า วินเซนต์พยายามเบี่ยงตัวหลบ ทว่าความหนาแน่นของมวลน้ำทำให้เคลื่อนไหวไม่ได้ตั้งใจเลยสักนิด รอยเหมือนคมมีดที่เฉือนข้างแขน ทำให้ดวงตาสีฟ้าเข้มเบิกกว้าง และที่ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้จะดูเป็นการพันที่สะเปะสะปะ แต่กลับโดนโขดหินที่อยู่ด้านหลัง วินเซนต์เงยหน้าขึ้น...กองหินกำลังจะถล่มลงมา

เสียงของหนักตกกระทบพื้นราวกับฟ้าถล่ม ทำเอาโรเซเนียเบิกตากว้าง ทราหยได้น้ำคลุ้งขึ้นมา โรเซเนียมองอย่างตกตะลึง

"ฮ่าๆๆ เสร็จข้า! รู้เอาไว้ซะ! อยู่ได้น้ำนะไม่มีใครชนะปลาได้หรอก! แปร่ๆ" โอเชริสตัวคต้ามองเด็กสาว ก่อนจะถูกรับไปมาท่าทางยินดียิ่ง

"เช่นนั้นจากนี้ไป เจ้าก็เป็นของข้าแล้วละนะ หุๆ"

โรเซเนียถอนใจยาวจนเห็นฟองฟุ้ง บอกเสียงเหนื่อยหน่ายกับเจ้าปลามังกรยักษ์ตรงหน้า

"เจ้าพูดอะไรของเจ้านะ นั่นนะวินเซนค์นะ มอนันไม่แพ้เจ้าง่ายๆหรอก"

ดวงตาคู่โตสีเขียวเหลือบทองของโอเชริสกะพริบปริบๆ ก่อนจะกวัดหันไปมองวินเซนต์อีกครั้ง แล้วไม่นานอย่างก็ฟุ้งตรงเข้ามาโอบรัดร่างมหิมาของมันแน่น

"จะ...เจ้า...!!!" ดวงตาของปีศาจหนุ่มเบิกกว้างมองรากไม้ใหญ่ที่ยังรากคั่นหินลอยเหนือผิวน้ำ ทลายเป็นเกราะกำบังให้องค์ชายแห่งเซเรลล่า "นั่นมัน...รากของต้นโกงกาง!!"

ดวงตาขององค์ชายแห่งเซเรลล่าฉายประกายสีเขียวเรืองรอง วินเซนต์ยิ้มยิ้มพร้อมบอกอย่างอาฆาต

"คราวนี้...เจ้า - ไม่ - รอด - แน่!"

"หิ! ทำเป็นพูดดี! พี่น้ำแค้นี่มัน...อีก!!!"

ไม่นานน้ำซ่าแรกเข้าสู่รอยแยกของเหงือก เจ้าปลาใหญ่คืนปลาน

ทุนทุรายจนสะเทือนไปทั้งพื้นน้ำ สหายนัปลิบลึงพุ่งขึ้นจากใต้พื้นน้ำรัดร่างมหิมาของมัน แม้จะอยู่ใต้น้ำ...แต่ถูกรู้โจมตีทั้งด้านนอกและด้านใน เช่นนี้ ก็คงไม่อาจจะชนะ

"ยะ...หยุด! ข้ายอมแล้ว! ยอมแล้ว!!" โอเชริสร้องลั่น แต่องค์ชายแห่งเซเรลล่ากลับเรียกพืชน้ำให้แทรกเข้าไปในรอยแยกของตัวเห้งกมมากขึ้น มันกำลังตรงเข้าสู่ห้วงกะโหลก หมายแทรกเข้าสมองแล้วทำลายปลาปิศาจอย่างเลือกเย็น

หากโรเซเนียไม่ตกกะโหลกองค์ชายแห่งเซเรลล่าคงปักแล้วละก็นะ

ปัก!

"เจ้าบ้า! คิดจะฆ่ามันหรือยัง! เจ้าชนะแล้วนะวินเซนต์!"

"มันเป็นปีศาจนะ..." วินเซนต์เอ่ยอย่างหงุดหงิด "ไม่ฆ่าได้หรือ"

"เจ้ามันองค์ชายประสาอะไรนะ คิดจะรังแกคนอ่อนแอไม่มีทางสู้หรือ นี่ฟังนะ! เจ้านั้นไม่ได้ทำร้ายข้า และข้าก็คิดว่าเราตกลงกันแล้วซะอีก เรื่องที่ว่าจะมาแค่พาเซบาสเตียนกลับนะ เราไม่ได้มาเพื่อฆ่าใครนะ วินเซนต์!"

โรเซเนียบอกอย่างอ่อนใจ สบดวงตาสีฟ้าครามขององค์ชายแห่งเซเรลล่าที่ถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วควักมือให้พืชน้ำทั้งหลายผล่อจากร่างมหิมาของเจ้าปลามังกร ที่ค่อยๆ กลับกลายเป็นเด็กหนุ่มตัวสูงที่หายใจหอบรุนแรงแทบพื้นทราย

"หน้อย..." โอเชริสทุบก้าปั่นลงกับพื้นอย่างเคียดแค้น "...หากว่าข้ามีเกราะทองกับศรีศูลแล้วละก็...อาเค๊ะ!"

โอเชริสเหวี่ยงอกตง เหยหน้าสบดวงตาสีฟ้าครามของกลุ่มที่ขยับยั้มเยือกเย็น

"อ้อ นี่ยังคิดจะเอาคืนข้าอยู่อีกสินะ"

"มะ...ไม่ใช่ เจี้ยกกกก! นี่เจ้าฟังข้าก่อนสิ! โอ้ย! อย่าดึงครีบ! ครีบข้า!!!"

โรเซเนียถอนใจเฮือกใหญ่ สายหวัอย่างระอา...ท่าทางเทพกับปีศาจ
จะคิกันไม่ได้จริงๆ แฮะ

"แล้ว..." ไวโอเล็คกะพริบตาปริบๆ มองเด็กหนุ่มปีศาจที่ถูกมัด
ด้วยเถาวัลย์อย่างแน่นหนาตรงหน้า "เลยพาขึ้นมาด้วย"

"ก็ถ้าปล่อยทิ้งไว้ มันอาจจะไปตามพวกมารุมฆ่าเรานะสิ" วินเซนซ์
เอ่ยอย่างหงุดหงิดพร้อมค้อนให้เด็กสาวเพียงหนึ่งเดียว "ถ้าเจ้าไม่ยอมให้
ข้าฆ่ามัน ก็มีแต่ทางนี้ทางเดียวเท่านั้นแหละ"

"อย่ามาปาเถื่อนหน่อยเลยนะวินเซนซ์ เจ้านะเป็นองค์ชายนะ ไม่ใช่
นักฆ่า..." โรเซเนียว่า พยายามถ่วงให้อีกฝ่าย "แล้วก็ขอเดิมอีก"

วินเซนซ์ตักซุปใส่ถ้วยให้เด็กสาวที่ยกชกรวดเดียว ก่อนจะถอนใจ
อย่างมีความสุข ไวโอเล็คถามเบาๆ

"แล้วเจ้าหมอนี้เป็นใครล่ะ"

"เป็นปลามังกรนะ รู้สึกจะซื้อ..." โรเซเนียนึก ก่อนจะหันไปถาม
เจ้าตัว "ซื้ออะไรหือ?"

ปลามังกรหนุ่มคอดกนิกน้อยที่อีกคนจำชื่อไม่ได้ ก่อนจะแนะนำ
ตัวเสียงเข้ม

"ข้ามีนามว่าโอเชริส เป็นองค์ชายแห่งวังมัจฉา"

"วังมัจฉา..." ซาซ่าถือถ้วยใบเล็กเค้นควมเคี้ยวเข้ามาใกล้ จ้องมอง
อีกฝ่ายตาแป๋ว "เจ้าเป็นบุตรชายของราชาโอเทเรียสหรือ"

"อ้อ ข้าเป็นลูกชายคนเล็ก ของภรรยาคนที่แปดสิบแปดของ
ท่านพ่อนะ..." โอโหเมียเยอะมาก "เก่งนี้เจ้ามารน้อย รู้จักบิดาข้าด้วยรึ"

"เคี้ยวๆ!" โรเซเนียยกมือขึ้นบอก "แล้วโหงเจ้าบอกกับข้าว่าเจ้า
เป็นตัวละครท้ายของเผ่าเล่า พ่อเจ้ามีเมียคั้งแปดสิบแปดตัว เจ้าไม่มีพี่น้อง
บ้างหรือ"

"มีสิ..." โอเชริสก้มหน้าต่ำ "แต่ทุกคนตายหมดแล้ว ข้าถึงอยากได้
เจ้าเป็นเจ้าสาว จะได้สืบต่อเชื้อสายปลามังกรไงเล่า"

"เจ้าสาวเธอ" ไวโอเล็ตชะงัก พินิจมองดูผลตามตัวขององค์ชาย มัจฉาแล้วหันมามององค์ชายแห่งเซเรลล่า ลอบยกนิ้วโป้งให้ เจิ้งมากที่ทำ มันเจ็บหนักขนาดนี้ได้

"เจ้าเป็น...ตัวสุดท้าย" ซาซ่าเอ่ยพร้อมหน้าเสีในทันควัน ทำเอา อุณาการาคอฟที่นั่งชชชูปไปใกล้ๆ ต้องถามเบาๆ

"มีอะไรเธอ"

"กะ...ก็ราชาโอเทเรียสน่ะ...เป็นหนึ่งในจักรพรรดิแห่งแคนมาร นะสิ"

'จักรพรรดิปีศาจ!'

ดวงตาของไวโอเล็ตกับวินเซนต์เปลี่ยนไปในทันที โรเซเนียมวด คิ้วอย่างไม่เข้าใจ แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยปากได้ถามอะไร เสียงต้นไม้หักโค่น ก็ดังขึ้น โอเซริสสะคั่งในทันควัน

"ปล่อยข้าลงน้ำ!"

"เรื่องอะไร" วินเซนต์ถามอย่างไม่เชื่อใจ สีหน้าของปีศาจหนุ่ม ร้อนรนจนเขาถึงกับงุนงง

"พวกมันมาแล้ว! ข้าต้องรีบไปซ่อน! ได้โปรดเถอะ! ข้าจะไม่บอก ใคร แต่ปล่อยข้าลงน้ำ!"

"ไม่ได้หรอก ข้าไม่วีใจเจ้า" วินเซนต์ว่าอย่างเคร่งเครียด ก่อนจะ นิ่งงันเมื่อเท้าใหญ่ย่ำบนต้นไม้ไม่ห่างจากพวกเขาสักเท่าไร เงาคำทะมึน ที่อยู่เหนือแสงไฟ ทำเอาไวโอเล็ตขยับกายลุกในทันที

"ไม่ได้นะ!" วินเซนต์คว้าแขนเพื่อน บอกอย่างเคร่งเครียด "ตัว ใหญ่ขนาดนี้ หากเจ้ากับข้าล้มมัน มันจะรู้ไปทั่วแคนมาร"

"เช่นนั้นรีบซ่อนกันเถอะ!" ไวโอเล็ตเอ่ย พร้อมกระชับผ้าคลุมของ ตัวเองแล้วหายลับไปในความมืด วินเซนต์ยกมือส่งสัญญาณให้เด็กสาว หลบซ่อนกายที่ข้างพุ่มไม้

มันเป็นยักษ์ที่ตัวใหญ่มาก สูงเหนือต้นไม้ที่สูงที่สุด มันก้าวพลาง ลากตะบองเหล็กหนาม ทำให้ต้นไม้บนลิบล้มระเนระนาดเป็นทาง ดวงตา

สีแดงเลือดที่ทั้งคุดันและกระหายเลือดของมันก้มมองตามแสงกองไฟ ก่อนจะเห็นร่างองค์ชายมัจฉาที่ถูกมัดคึดคั่นไม้อยู่

โอเซริสถึงกับหน้าเผือกสี เมื่อยักษ์เงื้อมตะบองเหล็กขึ้นสูง เกรียมพาดลงมาที่ตัวเขาให้ตายดับ แต่ก่อนตะบองหนามจะทุ้มลงมา ใครบางคนก็แก้มคุดอก แล้วกระซากร่างเขาเข้าไปในเงามืด โรเซเนียยกมือปิดปากเด็กหนุ่ม ดวงตาสีเขียวเหลือบทองของโอเซริสเหลือบมองการกระทำนั้นอย่างต้องมนตร์

"อะ...ขอบใจนะเจ้าสาวของข้า"

โป๊ก!!!

คนโคนตูว่าเป็นเจ้าสาวเอาหัวโขกอีกฝ่ายในทันควัน โรเซเนียกระซากร้องไห้หัวหนีหลบวิถีของตะบองเหล็กอีกครั้ง เอ่ยลอคไรฟันถามอีกฝ่าย

"พวกเดียวกับเจ้ามิไซรี! เหตุใดถึงคิดจะฆ่าเจ้ากันเล่า!"

"เจ้าน่ะไม่รู้อะไร พวกจักรพรรดิองค์เก่าๆ นะถูกตามฆ่ากันไปจนหมดแล้ว! หากพวกมันเห็นข้า มันก็ต้องฆ่าข้าแน่...โอโย"

โอเซริสทรุดตัวลง ทั้งๆ ที่วิ่งไปไม่เท่าไร คงหน้าคมคายซีดจนแทบขาว โรเซเนียถามอย่างตระหนก

"เป็นอะไรของเจ้านะ! รีบหนีเร็ว!" เด็กสาวกระซากร้องอีกฝ่าย แต่โอเซริสส่ายหน้า บอกเสียงเบาหวิว

"ข้าเป็นปลา ขึ้นบนบกนานๆ ไม่ดี เจ้าทั้งข้าไว้ตรงนี้แล้วรีบหนีไป...!"

น้ำจากถุงหนังถูกราคีใส่ร่างสูงที่ทรุดตัวลงอย่างไร้เรี่ยวแรง ยังความสดชื่นมาสู่ร่างกายของปลาหนุ่ม โรเซเนียกระซากร้องอีกฝ่ายพร้อมบอกเสียงเข้ม

"รีบไปเร็ว! มันมาแล้ววว!!!"

แล้วเด็กสาวก็วิ่งนำไป โอเซริสเหลือบมอง ก่อนจะสะดุ้งเหือก ร่างสูงใหญ่ของยักษ์เงื้อมตะบองเหล็กใส่อีกครั้ง องค์ชายมัจฉาวิ่งแน่นไปทาง

บ่อน้ำในทันที ร่างสูงพุ่งตัวลงไปในบ่อ เจ้ายักษ์ใหญ่ถึงกับคำรามเสียงกรากเกรี้ยวเมื่อพลาคเหยื่อสำคัญ พอมันเห็นเงาสีเงินที่อยู่ไม่ไกลจึงได้เปลี่ยนเป้าหมาย

"เหวอออ!!!"

โรเซเนียร้องลั่นเมื่อถูกไล่ตาม เธอโค่นใครบางคนกระซอกตัว แล้วคว้าคลุมห่อร่างของทั้งเขาและเธอไว้ ดวงตาสีม่วงเข้มของไวโอเล็ตมองเจ้ายักษ์ใหญ่ที่ชะงัก ก่อนจะวาดตะบองไปมาเพื่อค้นหาทางเชื่อมต่อเด็กหนุ่มกตเด็กสาวให้หนีจนราบ เมื่อค้นไม่ถูกตะบองเหล็กหนามหักโค่นจนจะล้มทับพวกเขา หากเถววัลย์ไม่พุ่งกระจายตัวมาช่วยยันคั้นไม้ใหญ่นั้นไม่ให้กระแทกร่างพวกเขา

วินเซนต์ถอนใจเฮือกใหญ่ มองยักษ์ที่เดินหัวเสียจากไป จะว่าไปเขาเองก็รู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนที่อยู่ใกล้ๆ อีกหลายจุด

อันเป็นเครื่องการันตีว่าแคนมาร...ไม่ปลอดภัยยามคำคั้น

"พวกยักษ์มันกำลังหาอะไรกันนะ กรินเซ"

ริเรียลถาม เด็กหนุ่มเจ้าของหน้าต่างคงมาใช้ดวงตาสีเขียวมรกตเหลือบมองกรินเซที่เปิดหนังสืออ่าน และอยู่ในโลกส่วนตัวอย่างไม่สนใจใคร

"เอาเถอะ ยังไงก็ไม่เกี่ยวกับพวกเรายุ่งแล้ว" ริเรียลตัดบทเมื่อคำตอบที่ได้รับจากพี่ใหญ่ในหมู่สี่ขุนพลมีแต่ความเงิบ เขาเคี้ยวเครื่องคัมภีร์แดงชั้นของตนเอง ก่อนจะขยับกายหันหลังเอนพิงราวระเบียงของปราสาท

"ข้าขอไปยืมแซ่ย์ึกษาหน่อยดีกว่า"

ริเรียลปล่อยร่างของตนให้ตกลงจากยอดคอคอยสูงชัน ไม่ช้าก็มีคางคาวตัวเล็กโอบบินขึ้นมา สูงขึ้น และสูงขึ้น จนหายลับเข้าไปในกลีบเมฆสีเข้ม กรินเซปิดหนังสือ คว้าตามองที่ต้นตอความกรากเกรี้ยวของยักษ์พวกนั้น ดวงตาสีน้ำทะเลของเขา มีประกายลึกลับ เมื่อโฟกัสภาพ

ที่เล็กเท่าเมล็ดงาฉันขยายให้กว้างขึ้น กว้างขึ้น

จนกระทั่งเห็นเด็กหนุ่มสองคนพยายามดึงเด็กสาวผมสีเงินออกจากกอเถาวัลย์ แล้วล้มระเนระนาดกันไปทั้งสามคน กรีนเซย์บียัมบริเวณนั้นมันอยู่นอกอาณาเขตของพวกเขา แต่ก็อยากจะรู้เหมือนกัน พวกผู้กล้าที่เข้ามาในแคนมารจะไปรอดได้สักกี่น้ำ

‘มันน่าสนุกจริงๆ นะ’